

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ^α COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 81]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ

ΧΟΡΟΣ ΑΣΙΓΓΑΝΙΚΟΣ. ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΓΑΥΚΟΥ.
ΕΤΟΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ.

«ὦ, καλῶς μού τα τὰ καλὰ κοριτσάκια! εἴ-
πεν ἡ ὑπηρετρία ἀ-
νοίγουσα τὴν θύραν
εἰς τὰς δύο κορα-
σιδας· ὁ κύριος καὶ
ἡ κυρία παίζουν
μουσικὴν, πηγαί-
νετε μέσα νὰ ἀκού-
σετε. »

Ἡ Μαρία εἰσήλ-
θε πρώτη παρασυ-
ρομένη ὑπὸ τῆς
μουσικῆς, ἡ δὲ Εὐ-
μορφία τὴν ἠκολού-
θησε καὶ ἐστάθησαν
καὶ αἱ δύο στηρί-
ζουσαι τὰ πόδια των
ἐπὶ τοῦ τοίχου, πο-
λὺ πλησίον τῆς θύ-
ρας, καὶ κρατοῦσαι
τὴν ἀναπνοὴν των
διὰ νὰ μὴ θορυβή-
σωσιν. Ἐνόμιζον δὲ
ὅτι οὐδεὶς τὰς βλέ-
πει, διότι οἱ μουσι-
κοὶ ἔχον τὰ πόδια
των ἐστραμμένα
πρὸς αὐτάς· ἀλλ' ὁ-
μως ὁ ἰατρός τὰς
ἐβλεπεν εἰς τὸ ἀπέ-
ναντί του κάτωπτρον
καὶ ἐγέλα ἐνδομύ-
χως διὰ τὴν ἐκπλη-
ξιν καὶ τὴν ἐκστασί-
ν των. Παρητήρησε
δὲ ἐξέχον ὑπὸ τὴν
ποδιάν τῆς Μαρίας
ἐν ἑκ τῶν μεταλλί-
νων κροτάλων τοῦ
ὄργανου τῆς.

«Καλὰ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἡ Γυφτοπούλα ἔχει
σκοπὸν νὰ μας χορεύσῃ, ἀφ' οὗ ἔφερε καὶ τὸ τέφρι
τῆς. Πρέπει νὰ τῆς παίξωμεν ἕνα χορὸν.»

Ἀφ' οὗ δὲ ἐξετέλεσαν τὸ μουσικὸν τεμάχιον, ὅπερ
ἐπαίζον ὅτε εἰσήλθον αἱ κορασιδες, ὁ ἰατρός ἐστρεψε
ΕΤΟΣ 13^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 7^{ον}

ταχέως τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου του καὶ εἶπε δυνατὰ
πρὸς τὴν μητέρα του·

«Μητέρα, τὸ μενουέτον τοῦ Βοκκερίνη!»

Ἡ μήτηρ ἐστρεψε καὶ αὐτὴ τὰ φύλλα τοῦ βι-

βλίου τῆς καὶ εὗρε
τὴν ὑπέκρουσιν, ὃ
ἔστι τὸ ἰταλιστὶ λε-
γόμενον ἀ κ ο μ -
π α ν ι α μ έ ν τ ο
καὶ ἤρχισαν τὸ φαι-
δρὸν καὶ χορευτι-
κὸν μενουέτον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
Γυφτοπούλας ἐξή-
στραψαν, ἀπεμα-
κρύνθη ἑλίγον ἀπὸ
τοῦ τοίχου, καὶ εὐ-
θὺς ὅτε ἐκανελη-
φθη ἡ πρώτη στρο-
φὴ αἰφνης ἡ κυρία
Ἀσκληπιάδου ἀνε-
σκίρτησεν ἀνούσα-
σα τὸν ὄξυν καὶ θο-
ρυβώδη ἤχον τῶν
μεταλλίνων κρο-
τάλων. Ἡ Γυφτο-
πούλα παρασυρο-
μένη ὑπὸ τῆς φαι-
δρᾶς μουσικῆς, ὤρ-
μησεν εἰς τὸ μέσον
τοῦ θωματίου, καὶ
ἐκεῖ ὄρθια ἐπὶ τῶν
δακτύλων τῶν μι-
κρῶν ποδῶν τῆς,
ἔχουσα τὰς χεῖρας
ὑψωμένας ὑπὲρ τὴν
κεφαλὴν τῆς, ἐχό-
ρευε χαρίεσσα καὶ
ἐλαφρά, ρυθμίζουσα
τὰ βήματά τῆς
πρὸς τὸν ῥυθμὸν τοῦ
μενουέτου καὶ κρού-
ουσα τὸ τέφρι τῆς.

«ΕΚΑΘΙΣΕ ΜΕΤΑΒΥ ΤΩΝ ΔΥΟ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ» (Σελ. 98)

«Ἐξακολουθεῖτε, εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του ὁ ἰα-
τρός, καὶ ἄς ἐπαναλάβωμεν τὴν τρίτην στροφὴν.»

Ἡ Γυφτοπούλα ἐχόρευεν ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει
ἡ μουσικὴ, ὁ ἰατρός τὴν ἐβλεπεν εἰς τὸ κάτωπτρον
καὶ ἐγέλα, ἡ δὲ μήτηρ του ἀπέστρεψε τὴν κεφα-

ΤΟΜΟΣ 19^{ος} - 7

φομένους, έχαιρε βλέπουσα άλλα δένδρα, άλλας οίκιας, άλλους αγρούς, άλλα πτηνά, άλλους βράχους, και ήθελε να υπάγη μακράν πολύ μακράν, επεθύμισε να ήτο Γυρτοπούλα και ενόμιζεν ότι βλέπει περι αυτήν 'Αθιγγάνους' και άμαξια 'Αθιγγάνων' και σκηνας 'Αθιγγάνων. 'Επεθύμει δε να διαρκέση το ταξίδιον πολύ, πολύ ώστε ότε ό 'Ιωσήφ έστράφη πρὸς τοὺς εν τῇ άμαξῇ και εἶπεν «'Εφθάσαμεν», ή Μαρία άνεφώνησε περίλυπος «Πά! τόν γρήγορα!»

«Πά! τόν γρήγορα!» Η άμαξα εστάθη πρό του ξενοδοχείου της κωμοπόλεως, ό ξενοδοχος έσπευσεν εις την θύραν, και ώς είδα την κυρά Μαριαν, έστράφη πρὸς τὰ έντός και γελῶν προσεκάλεσε τον κύρ. Πέτρον, όστις είχε φθάση πρό πολλῆς ώρας και εκάθητο εις ισόγειον αίθουσαν του ξενοδοχείου περιμένων. Έξήλθε τότε και ό κύρ Πέτρος και μετά του ξενοδόχου έδοθήσαν τους επίβατας της άμαξῆς να καταβώσιν.

«Καλῶς ώρισατε, κυρά Μαρία! καλῶς ώρισατε, κυρά 'Αναστάσινα!» εἶπεν ό ξενοδόχος μετά πολλῶν υποκλίσεων. Το φαγητὸν έτοιμον, και φαγητὸν πρώτης! ή γυναίκα μου επιστατεῖ, και του ξενοδοχείου μας τὰ φαγητὰ εἶνε 'ς τον κόσμον δ-

λον 'Ξακουστά! Ξεκουραστήτε λιγάκι και θα σας στρώσω σε χωριστὸ τραπέζι να γευθήτε με την ησυχίαν σας.

Μετ' όλίγον εκάθισαν πάντες εις την τράπεζαν. Η Μαρία εν φ' έτραγε τὰ νόστιμα και εύώδη φαγητὰ έντὸς πινακίων καθαρῶν, επί τραπεζομαντήλου λευκοτάτου ώς την χιόνα, εκέπτετο ότι άλλοτε, οσάκις ήρχετο εἴτε αὐτῆ εἴτε οι σύντροφοί της οι 'Αθιγγανοί εις τὰς θύρας τῶν ξενοδοχείων, πάντες τους απεδίωκον ως σκύλους και τους έρρίπτον μετά περιφρονησεως τὰ λείψανα της άφθνου τραπέζης εις την όποίαν τώρα εκάθητο και έτραγεν ως κυρία. 'Εάν κατά την στιγμήν ταύτην ενεφανί- ζετο εις την θύραν 'Αθιγγανος αρχηγός να την παραλάβη, βεβαίως δεν θὰ παρεδίδητο άλλα θα απεσέρετο μετά φρίκης. Πρό όλίγου, ένθυμεσθε, επεθύμει να ήτο 'Αθιγγανίς και τώρα αίφνης μετέβαλε γνώμην! Αἱ κεφαλαί τῶν παιδίων εἶνε άστατοι και εύματάβλητοι και πρέπει να παρέλθῃ πολὺς χρόνος έως ότου ή Γυρτοπούλα καταλάβῃ τί θέλει και τί επιθυμεί.

[Επεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ κατά παραγγελίαν εν τῷ Γαλλικῷ ἔργ. Καρ COLOMB.

ΤΙΣ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΗ;

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΩΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

Α' ΦΙΛΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΥ
Β' ΦΙΛΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

[Η σκηνή παριστῇ ιδιαίτερον δωμάτιον του εστιατορίου. Οι δύο φίλοι καθηνται άπέναντι άλλήλων, επί δε τῆς τραπεζῆς κέννται λείψανα συμποσίου πολυτελοῦς.]

ΣΚΗΝΗ Α'
Α' ΦΙΛΟΣ, Β' ΦΙΛΟΣ

Α'. ΦΙΛΟΣ.— Εἰς υγείαν σου, φίλτατέ μου! *(Συγκροδουσι τὰ ποτήρια)*.
Β' ΦΙΛΟΣ.— Εἰς υγείαν σου, αγαπητέ μου! *(Πινοσι)*.
Α' ΦΙΛΟΣ *(Αποθέτω τὸ ποτήριόν του μετά θορύβου)*. — Ή; τί λῆς, φίλε μου, δεν έπεράσαμε καλά;
Β' ΦΙΛΟΣ.— Καλὰ μόνον; κάλλιστα. Κρίμα να μη μπορεί κανείς να τὸ κάμνῃ καθ' ἡμέραν!
Α' ΦΙΛΟΣ.— Και δεν εἶνε δύσκολον...
Β' ΦΙΛΟΣ.— Κεβαία, αν έπερίσευαν...
Α' ΦΙΛΟΣ.— Και δεν σου περισσεύουν;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Πὼς να μου περισσεύουν, αφ' ου δεν έχω...
Α' ΦΙΛΟΣ.— Και δεν έχεις τίποτε αποθεματικόν;
Β' ΦΙΛΟΣ.— Παρὰ τσακισμένο...
Α' ΦΙΛΟΣ.— Δυσάρεστον! τί καλά, αν είχες! θα εδριασκεδάσαμε συχνότερα. Τουλάχιστον δεν έχεις επάνω σου να πληρώσης τὸ σημερινὸν τραπέζι;
Β' ΦΙΛΟΣ *(Εκπληκτος)*. — Εγὼ να πληρώσω!.. Σὺ δεν μ' εκάλεσες;
Α' ΦΙΛΟΣ.— Μάλιστα εγὼ, αλλά σὺ θα πληρώσης...
Β' ΦΙΛΟΣ.— Πὼς!
Α' ΦΙΛΟΣ.— Να δείξης τὴν ευγένειάν σου, τῶν ανατροφῆν σου. Εγὼ σ' εκάλεσα, σὺ λοιπὸν ως φιλότιμος θα πληρώσης...
Β' ΦΙΛΟΣ *(Ἄσ' ου εκέφθη)*. — Ἄς εἶνε, σε καλῶ και εγὼ αὔριον.
Α' ΦΙΛΟΣ.— Μετὰ χαρᾶς δέχομαι τὴν πρόσκλησίν σου. Ἄλλὰ πληρώσε τώρα σὺ και εγὼ πληρώνω αὔριον.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Μὰ σου είπα, φίλε μου, ότι δεν έχω παρὰ τσακισμένο.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Μήπως τάχα έχω εγὼ;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ἄ!

Α' ΦΙΛΟΣ.— Τι να γίνῃ! ἄς καταβάσωμεν άλλο ένα ποτηράκι! *(Γεμίζει τὰ ποτήρια)*. Εἰς υγείαν σου, φίλτατέ μου *(Συγκροδουσι τὰ ποτήρια)*.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Εἰς υγείαν σου, αγαπητέ μου *(Πινοσι)*.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Πὼς σου φαίνεται τὸ κρασάκι; *(Εγείρεται και ήρχεται εις τὸ προσκήριον)*.

Β' ΦΙΛΟΣ *(Εγείρεται και αὐτός)*. — Ἄριστοῦργημα! *(Κροταλλίζει δια τῆς γλώσσης του)* Έξάισιον!

Α' ΦΙΛΟΣ.— Και δεν μπορεί να σου καταβάσῃ καμμίαν ιδέα;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Οὐ! ἄλλο τίποτε!.., ἀλλ' ὄχι ὅμως και χρήματα.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Ναί, αλλά μία καλή ιδέα πολλάκις εἶνε πολὺτιμον μέταλλον και από αὐτὸ εἰμπορεῖς να κόψῃς ὅσα χρήματα θέλεις. Δέν μου λῆς ποία εἶνε τώρα ἡ ιδέα σου;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Να τον παρακαλέσωμεν να μας πιστώσῃ και πληρώνεις αργότερα με την ησυχίαν σου.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Μὰ δεν είπαμεν ότι σὺ θα πληρώσης σήμερα; Εγὼ έχω ἄλλην ιδέαν πολὺ καλλιτέραν.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ἄς την ακούσωμεν.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Τώρα εὐθὺς θα την ιδῆς ἐμπράκτως. Να κάμνῃς ὅ τι κάμνω εγὼ.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Δέν καταλαμβάνω.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Τώρα δὲ θα καταλάβῃς. Κάμνε σὺ ὅτι κάμνω και λέγε ὅ τι λέγω και μή σε μέλη.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Πάει καλά! *(Πρὸς τοὺς θεατὰς)* Μὰ τὸ ναί δεν καταλαμβάνω τίποτε...
Α' ΦΙΛΟΣ.— Παιδί! *(Καθίζει εις τὴν θέσιν του)*.

Β' ΦΙΛΟΣ *(Ἐτρομος)*. — Μή του φωνάζῃς και θα μας φέρῃ τὸν λογαριασμόν.
Α' ΦΙΛΟΣ.— Αὐτὸ ἴσα ἴσα θέλω κ' εγὼ. Πέ μου παστρικά, θέλεις να μ' ακούσῃς ἢ ὄχι;
Β' ΦΙΛΟΣ.— Καλὰ, ἀδελφέ, σ' ακούω... *(Κάθηται άπέναντι τοῦ Α')*.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Παιδί! *(Κροδε τὸ ποτήριον δια τοῦ μυχαιρίου)*.

Β' ΦΙΛΟΣ *(Μιμωμενος τὸν Α')*. — Παιδί! *(Κροδε και αὐτὸς τὸ ποτήριόν του)*

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥ. — Ἄμέσως, κύριοι!

Α' ΦΙΛΟΣ.— Φέρε, παρακαλῶ, τὸν λογαριασμόν.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Φέρε, παρακαλῶ, τὸν λογαριασμόν.

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥ. — Οι κύριοι θέλουν καφέ;

Α' ΦΙΛΟΣ.— Ὁχι, θα πάμε εις τὸ καφενεῖον!

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ὁχι, θα πάμε εις τὸ καφενεῖον! ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥ. — Τώρα ἀμέσως, κύριοι, τὸν λογαριασμόν.

Α' ΦΙΛΟΣ *(Πρὸς τὸν Β')*. — Δέν μου λῆς, εγγενες παπαγάλλος;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Τί παπαγάλλος;... Σὺ μου είπες να επαναλαμβάνω ὅ τι λέγεις.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Ναί, ἀλλ' ὄχι ὅμως με τὰς αὐτὰς λέξεις.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Αἰ, αγαπητέ μου, δεν εἶν' εύκολον εἶπει' από τὸ φαγητόν.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Και με τέτοιο κρασάκι μάλιστα... ἔ;

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ἄς εἶνε, θα προσπαθήσω... Πέ μου μόνον ποῖον εἶνε τὸ σχεδίον σου.

Α' ΦΙΛΟΣ.— Πρόσεχε να ακούσῃς και δεν εἶνε δύσκολον. Τὸ παιδί θα εἴλθῃ με τὸν λογαριασμόν, θα κάμω ὅτι θέλω να πληρώσω εγὼ, τὸ αὐτὸ θα κάμῃς και σὺ. Τότε θα προσπαθήσωμεν ποῖος θα φανῇ ευγενέστερος και φιλοτιμότερος και... *(Ακουονται τὰ βήματα τοῦ ὑπηρετου)*. Σούτ! ήρχεται... κάμνε ὅ τι κάμνω.

ΣΚΗΝΗ Β'
ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Ὀρίστε, κύριοι, τὸν λογαριασμόν.
Α' ΦΙΛΟΣ *(Λαμβάνει τὸν λογαριασμόν και τον παρατηρεῖ)*. — Δεκαοκτὼ δραχμὰς μόνον! Δέν εἶνε πολλὰ...
Β' ΦΙΛΟΣ *(Αεγείρεται βιαίως)*. — Δεκαοκτὼ δραχμὰς! Εἶνε πολλὰ.

Α' ΦΙΛΟΣ *(Εγείρεται)*. — Αἰ, και τί σε ενδιαφέρει, αγαπητέ μου, αφ' ου εγὼ πληρώνω; *(Εισάγει τὴν χεῖρα εις τὸ θυλάκιόν του)*.

Β' ΦΙΛΟΣ.— Ἄ! ὄχι, ὄχι, παρακαλῶ, *(Πρὸς τὸν ὑπηρετην)* εγὼ πληρώνω, μη δέχεσαι. *(Εισάγει τὴν χεῖρα εις τὸ θυλάκιόν του)*.

[Επεται τὸ τέλος]

Π.Ι.Φ.

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Στρατιώτης! Πώς μ' ἀρέσει
στρατιώτης 'ς τὸ στρατό·
νῆχω δακτυλίδι μέση
καὶ κορμάκι τορνευτό.

Τὸ τουφέκι μου 'ς τὸν ὦμο,
τὸ σπαθί μου 'ς τὸ πλευρό·
νῆχω πίστι μου καὶ νόμο
τὴν σημαία μὲ σταυρό.

Καὶ μ' ἀνδρειωμένο βλέμμα
καὶ τυφλὴν ὑπακοή
ν' ἀψηφῶ τὸ νέο μου αἷμα
καὶ τὴν πρόσκαιρη ζωή.

Καὶ νὰ σύρω τὴν λεπίδα
τοῦ σπαθιοῦ μου τροχμητή,
νὰ δοξάσω τὴν πατρίδα
ὅπου κι' ὅπως τ' ἀπαιτεῖ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΖΩΑ ΠΕΠΑΙΔΕΥΜΕΝΑ.

«Τί θὰ ὑποφέρουν τὰ καϊμένα τὰ σκυλάκια
ὡς νὰ μάθουν!» ἔλεγε προχθές ἡ μικρὰ Χρι-
στίνα εἰς τὸν θεῖόν της.

—Τί νὰ μάθουν, Χριστίνα μου; πῶς νὰ σέ-
βονται τοὺς μεγαλητέρους των;

—Ὅχι, καλὲ θεῖε· πῶς νὰ περιπατοῦν ὀρθά
μὲ τὰ δύο πόδια των, πῶς νὰ χορεύουν, πῶς
νὰ πηδοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα κάθισμα εἰς τὸ ἄλλο.
Διότι μία συμμαθήτριά μου μοῦ εἶπεν εἰς τὸ
σχολεῖον ὅτι τὰ εἶδε μίαν φοράν εἰς τὸ θέατρον.
Τὰ καϊμένα τὶ ζύλο θὰ τρώγουν!...

—Καθόλου, Χριστίνα μου, τοῦναντίον μάλι-
στα ὅλα αὐτὰ τὰ παιγνίδια τὰ μαθαίνουν μὲ
τὸ καλὸν καὶ ὄχι μὲ τὸ ζύλον. Καὶ ἂν θέλῃς
εἴμφορες κάλλιστα νὰ δοκιμάσῃς καὶ μόνη σου.

—Πῶς;

—Θά σου δώσω τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας.
Πρόσθετε μόνον, καὶ σου ὑπόσχομαι ὅτι θὰ γίνῃς
ἀξιόλογος σκυλοδιδασκάλισσα.

«Λοιπὸν πρῶτον μὲν πρέπει νὰ εἰξεύρῃς ὅτι
εὐκολώτερον γυμνάζονται τὰ δασύμαλλα, δη-
λαδὴ τὰ μαλλιαρὰ σκυλάκια· ἀλλὰ καὶ ὁποῖον
δήποτε ἄλλο εἶδος γυμνάζεται εὐκόλως ὅταν
ὁ διδάσκαλος ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὸ κυνᾶριον μαθαί-
νει νὰ ἰσταται ὀρθιον ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν
καὶ νὰ βαδίξῃ ὀλίγα βήματα. Πρέπει ὅμως νὰ
το στήσωμεν ὀρθιον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωμα-
τίου, ὥστε νὰ στηρίζονται τὰ πλευρά του ἐπὶ
τῶν δύο τοίχων, καὶ νὰ κρατῶμεν διὰ τῶν χει-

ρῶν μας ὑψηλὰ τοὺς δύο προσθίους πόδας του.
Ἐπειτα ἀφίνομεν τοὺς πόδας του καὶ διὰ χει-
ρονομίων ζωρῶν τοῦ δίδομεν νὰ καταλάβῃ
ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ ὀρθιον εἰς τὴν θέσιν ὅπου
τὸ ἐστήσαμεν.

«Εὐκόλως συνεννοοῦνται ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ
μαθητής. Ὁ διδάσκαλος θὰ ἐπαναλαμβάνῃ
συχνάκις τὰ προστάγματα «Στάσου»!.. «Αὐ-
τοῦ!»... «Ὅρθός!».. Καὶ ἂν ὁ μαθητής ἐπι-
χειρήσῃ νὰ πῆσῃ κάτω «Μή!» θὰ κρᾶξῃ ὁ δι-
δάσκαλος «Μή!», καὶ διὰ ζωρᾶς χειρονομίας
θὰ τον ἐμποδίσῃ κινῶν τὸν δάκτυλον.

«Ὅσάκις ὁ μαθητής ὑπακούει, ὀφείλει ὁ δι-
δάσκαλος νὰ τον ἀνταμείβῃ διὰ τὴν ὑπακοήν
του καὶ νὰ τον βραβεύῃ. Πρέπει λοιπὸν νὰ του
δίδῃ ἕνα βῶλον, ζάχαριν, ἢ ἄλλο τίποτε, καὶ
νὰ κάμνῃ συχνὰ διαλείμματα, νὰ τον ἀφίνη καὶ
ὀλίγον νὰ ἀναπαύεται. Διότι τὸ κυνᾶριον δὲν
ἐπλάσθη διὰ νὰ ἰσταται ὀρθιον καὶ τοῦτο πολ-
λὸ τὸ βασανίζει ὅταν μάλιστα εἶνε ἀρχάριον.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ το βασανίζωμεν πε-
ρισσότερον καὶ νὰ το μεταχειρίζωμεθα ἀγρίως
καὶ πολὺ ἀυστηρῶς. Τὸ μάθημα πρέπει νὰ γί-
νεται διασκεδαστικόν καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον
καὶ εἰς τὸν μαθητήν, ὥστε τὸ κυνᾶριον νὰ εὐα-
ρεστήται καὶ νὰ περιμένῃ τὴν ὄραν τοῦ μα-
θήματος μετὰ χαρᾶς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τότε θὰ
μάθῃ καὶ ταχύτερον.

Ἀφ' οὗ τὸ κυνᾶριον μάθῃ νὰ ἰσταται ὀρθιον
τὸ διδάσκομεν νὰ βαδίξῃ οὕτω πως· κατ' ἄρ-

χὰς κρατοῦμεν τὴν ἀχειρὰ του καὶ τὸ βοη-
θοῦμεν νὰ βαδίξῃ· ἔπειτα δὲ τὸ ἀφίνομεν μό-
νον του νὰ βαδίξῃ ἀναγκάζοντες αὐτὸ διὰ ζω-
ρῶν χειρονομίων καὶ κραυγῶν ὅπως ἀνωτέρω
εἶπομεν. Καὶ ὅταν κατορθώσῃ νὰ βαδίξῃ ὀλί-
γα βήματα θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι καὶ αὐτὸ
θὰ χαρῆ καθ' ὑπερβολὴν καὶ θὰ φανερώνη τὴν
χαρὰν του διὰ τῆς ζωρᾶς κινήσεως τῆς οὐ-
ρᾶς του, ὅταν μάλιστα τὸ θαυπέσωμεν ἐκ-
φράζοντες πρὸς αὐτὸ τὴν εὐαρέσκειάν μας βράβης.

καὶ το ἐπαινέσωμεν διὰ φωνῆς γλυκείας.
«Εὐκόλως ἔπειτα θὰ μάθῃ νὰ μας φέρῃ τὸ
μαντήλιόν μας. τὰς ἐμβάδας μας, τὴν ράβδον
μας, θὰ μάθῃ τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν,
νὰ κάμνῃ τὸ σχῆμα, νὰ κρατῇ ράβδον ὡς ὄπλον,
νὰ ὑποκρίνεται τὸν νεκρὸν καὶ τὰ λοιπὰ, κτλ.

«Καὶ εἰὰν θέλῃς νὰ εἶνε ὁ μαθητής σου κομ-
ψότερος τίς σ' ἐμποδίζει νὰ παρακαλέσῃς τὴν
θεῖαν σου νὰ τοῦ κόψῃ στολὴν καὶ νὰ τὴν
ΠΑΝΟΣ

ΕΝΕΔΡΑ

Βλέπετε τὸ ζῶον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἔτοι-
μον νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ χαριστάτου ἐκεί-
νου τετραπόδου, τὸ ὁποῖον τρώγει ἀμέριμον
καὶ δὲν ὑπόπτει τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸ
κίνδυνον; Τί ζῶον εἶνε;

Εἶνε εἶδος ἀγρίου γάτου, μεγαλητέρου ὅμως
τοῦ κοινοῦ γάτου. Ὀνομάζεται δὲ Λύγξ καὶ
Τουρκιστὶ παραουλάκ. Ὁ Λύγξ ζῆ κυρίως ἐν
Ἀσίᾳ. Ἐλεγον δὲ περὶ αὐτοῦ οἱ ἀρχαῖοι ὅτι
ἦτο τόσοσ ὀξυδερκής, τόσοσ δυνατὴν ὄρασιν
εἶχεν, ὥστε ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ καὶ πράγ-
ματα τὰ ὁποῖα ἦσαν ὀπισθεν τοίχου.

Τὸ τρίχωμα τοῦ Λυγξοῦ εἶνε κόκκινον βαθύ
καὶ πυκνόν, ἢ δὲ οὐρὰ βραχυτέρα τῆς τοῦ κοι-
νοῦ γάτου. Ζῆ εἰς τὰ δάση καὶ τρέφεται ἐκ
μικρῶν τετραπόδων. Εἶνε σαρκοβόρον ζῶον
ὅπως καὶ πάντα τὰ ζῶα τὰ λεγόμενα αἰλου-
ροειδῆ εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκει ὁ Γάτος, ἢ Τι-
γρις, ὁ Πάνθηρ, ἡ Λεοπαρδαλις, καὶ ὁ βασι-

λεῦς τῶν τετραπόδων ὁ μεγαλοπρεπὴς Λέων.
Τὸ δὲ χαριέστατον τετραπόδον ὅπερ ἐνε-
δρεῖ ὁ Λύγξ, ὀνομάζεται Ἄξις καὶ εἶνε εἶδος
Ἐλάφου τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου ἐξημεροῦται καὶ ἀκο-
λουθεῖ τὴν κυρίαν του καθ' ἑδὼν ὅπως ὁ κύων.

Ἡ ἄξις ὅπως παρίσταται ἐν τῇ εἰκόνι εἶνε
μικρὰ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχει κέρατα. Ἐὰν
τὴν ἴδῃτε τρέχουσαν, εἶνε ὅτι κομψὸν καὶ χα-
ριεῖν θὰ θαυμάσητε δὲ τὴν ὠκυποδίαν της.
Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ὠκυποδία της εἶνε τὸ μόνον μέσον
πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ σωτηρίαν της, διότι τὰ
κέρατα εἶνε πολὺ ἀδύνατα καὶ χρησιμεύουσι
μᾶλλον ὡς κόσμημα. Ἡ ἄξις ἔχει τὴν ὄσφρη-
σιν λεπτοτάτην καὶ ἔξυτάτην καὶ δι' αὐτῆς
διακρίνει ὅτι ἐκεῖ που πλησίον ὑπάρχει ἐχθρός.

Εἶθε καὶ τώρα νὰ τὴν βοηθήσῃ ἡ ὄσφρησις
καὶ νὰ αἰσθανθῇ ἐγκαίρως, ὅτι τὴν παραφυ-
λάττει ὁ Λύγξ, ὁ ἀγριὸς ἐχθρὸς της, εἶθε νὰ
διαφύγῃ τὸν ἐπικείμενον θάνατον!

ΦΙΛΟΖΟΙΔΕ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Έλα, μικρούλα μου, να ντυθής, να πάμε στην Έκκλησία.

— Τώρα έρχομαι, μητέρα μου.

— Έλα γλήγορα, παιδί μου, δεν ακούς πού η Λειτουργία σημαίνει;

— Ναι, τ' ακούω πού σημαίνει, μά...

— Τι, μά;

— Για σήμερα, μητέρα μου, θα σε παρακαλούσα να μ' αφήνεις έμέ εις τὸ σπίτι με τὴν γιαγιά.

— Και γιατί, παιδί μου;

— Γιατί βαρύνομαι, μητέρα μου.

— Βαρύνεσαι νάλθης εις τὴν Έκκλησία; Δὲν έντρέπεσαι και να τὸ λές;

— Όχι, μαμά μου, δὲν εἶνε πὸυ βαρύνομαι εἶπα κακά, ἀλλά... δὲν έχω ὄρεξι.

— Τι ακούω! Για τὴν Έκκλησία δὲν ἔχεις ὄρεξι; Δὲν ἔχεις λοιπὸν ὄρεξι να παρακαλῆς τὸν Θεὸ να σε βοηθήσῃ και να σε προστατεύσῃ;

— Μά και εις τὸ σπίτι ἂν με ἀφήσης, τὸν Θεὸ θα τὸν παρακαλέσω τὸ ἴδιο και ἀπ' ἐδῶ, ὡς να ἤμουν εις τὴν Έκκλησία, και μάλιστα καλλίτερα, σε βεβαιῶ, μητέρα μου, γιατί 'ς τὸ σπίτι θα εἶμαι και πλειὸ ἡσυχῆ.

— Να μὴ τ' ἀκούσω αὐτά, κόρη μου, διὰ εις τὸ σπίτι θα ἦσαι πλειὸ ἡσυχῆ να παρακαλῆς τὸν Θεὸ παρα εἰς τὴν Έκκλησία, και διὰ τὸ ἴδιο εἶνε να τὸν παρακαλῆς και ἀπ' ἐδῶ...

— Μά δὲν μοῦ τῶπες και συ, μαμά μου, τόσαι φοραὶς, και δὲν μοῦ τῶπε και ἡ δασκάλισσα, διὰ ὁ Θεὸς εἶνε παντοῦ, και διὰ μᾶς ἀκούει ἀπ' ὅποιοδήποτε μέρος τὸν παρακαλοῦμε;

— Ναι, αὐτὸ τὸ εἶπα, και ἀληθινὰ μᾶς ἀκούει ὁ Θεὸς ἀπ' ὅποιοδήποτε μέρος. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀναιρεῖ διὰ εἶμεθα ὑποχρεώμενοι να πηγαίνωμεν εις τὴν Έκκλησία του, ὅταν ἠμποροῦμε. Ἡ Έκκλησία εἶνε τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ.

και εἶνε πλέον σωστὸ να πάμε εις τὸ σπίτι του εἰμεις οἱ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, πὸυ ἄλλο δὲν εἶμεθα παρὰ πλάσματα του, και ὄχι να τὸν κρᾶζωμεν ἐδῶ εις τὸ σπίτι μας. Ὅταν θέλωμε κάμμια χάρι ἀπὸ κανέναν ἄνθρωπο πὸυ να ἔχη ἐξουσία, δὲν τὸν καλοῦμε σπίτι μας, ἀλλά, για να τὸν ὑποχρεώσωμε περισσότερο να μὴ μᾶς ἀρνηθῆ τὴν χάρι, πηγαίνομε 'ς τὸ σπίτι του εἰμεις. Πολὺ περισσότερο πρέπει να εἶμεθα ταπεινοὶ πρὸς τὸν Θεὸν, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ Κύριός μας, και ἡ υγεία μας, ἡ περιουσία μας, και αὐτὴ ἡ ζωὴ μας εἶνε ὅλα χαρίσματα δικὰ του και πρέπει να πηγαίνωμεν εἰμεις εις τὸ σπίτι του, για να τοῦ δείξωμε τὴν ταπεινωσί μας, και τὴν εὐγνωμοσύνη μας και τὴν ἀγάπη μας, ἐκτὸς εἰάν κάμμια σπουδαία αἰτία μᾶς ἐμποδίζει να πάμε. Μᾶς ἀκούει λοιπὸν ὁ Θεὸς ὅπου και ἂν εἶμεθα, και εις κάθε ὥρα, εἰάν ἐκτελοῦμε και τὸ χρέος μας να πηγαίνωμεν εις τὴν Έκκλησία τὰς ὁρισμέναις ἀγίας ἡμέρας. Ἐπειτα, κόρη μου, πρέπει να πιστεύωμεν ὅτι τὴν προσευχὴ μας τὴν δέχεται ὁ Θεὸς καλλίτερα ἀπὸ τὴν Έκκλησία, γιατί εἶνε ἐνωμένη με τὴν προσευχὴ τῶν ἱερέων του και τῶσων ἄλλων χριστιανῶν πὸυ παρακαλοῦνε μαζί μας. Εἶνε λοιπὸν ἔλλειψις μεγάλη να μὴ πάμε εις τὴν Έκκλησία ὅταν ἠμποροῦμε: εἶνε ἔλλειψις, πὸυ δυσαρεστῆ τὸν Θεὸν καθὼς ἡ ἀμαρτία. Ἀλλοίμονο, μικρούλα μου, ἂν ἰδῆ ὁ Θεὸς διὰ δὲν συχνάζομε τὴν Έκκλησία του γιατί βαρυνόμεθα, ἢ γιατί δὲν αισθανόμεθα τὴν ὄρεξι να πηγαίνωμε. Τότε δικαίως ὁ Θεὸς ὀργίζεται, δὲν μᾶς ἀγαπᾶ πλέον, δὲν μᾶς βοηθεῖ, και μᾶς παραιτεῖ, πὸυ εἶνε ἡ χειρότερη τιμωρία πὸυ ἠμπορεῖ να μᾶς κάμῃ εις τοῦτον τὸν κόσμον...

— Ἄ! ὄχι, ὄχι, μητέρα μου, μὴ τὸ λές αὐτὸ. Ἐχεις δικαίον: ἔχεις δικαίον. Ντόνομαι ἀμέσως. Πάμε, ναι, πάμε εις τὴν Λειτουργία, μανούλα μου!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΒΑΗΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ

Η ΣΥΡΗΚΤΡΑ

«Τι εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ συρήκτρα;

— Εἶνε παιγνίδιον εὐκολον, ἀλλ' ἀπαιτεῖ δεξιότητα και ταχύτητα. Θέλετε να σᾶς το μάθω;

— Μετὰ χαρᾶς και εὐγνωμοσύνης.

Οἱ μέλλοντες να παίξωσι σχηματίζουνσι κύκλον, εις δὲ ἐξ αὐτῶν ἵσταται ὄρθιος ἐν τῷ κέντρῳ. Ἐχουσι δὲ μίαν και μόνην μικρὰν συρήκτραν και δι' αὐτῆς συρίζει ἕκαστος και εὐθὺς τὴν παραδίδει εις τὸν γείτονα του ἢ εις ἄλλον τινὰ ἐκ τῶν παιζόντων. Ὁ δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἵστάμενος ὀφείλει να ἀνακαλύψῃ εις τίνος χειρᾶς εὐρίσκεται ἡ συρήκτρα. Καὶ ἂν μὲν τὸν ἀνακαλύψῃ, τότε ἐκεῖνος χάνει και ἀναλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ πρώτου, εἰ δὲ μὴ τὸ παιγνίδιον ἐξακολουθεῖ. Ὡσαύτως χάνει και

και ὅστις ἐνεκα ἀδεξιότητος ἀφήσῃ να πῆσῃ ἐκ τῶν χειρῶν του ἡ συρήκτρα.

Τὸ παιγνίδιον γίνεται ζωηρότερον και ἡ ἀμηχανία τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἵσταμένου αὐξάνει, εἰάν ἡ συρήκτρα ἐξαρτηθῆ ἐπὶ ταινίας ἕως ἐνὸς μέτρου και καρφωθῆ ἐπιδεξιῶς διὰ καρφίδος ὀπισθεν ἐπὶ τῆς τραχηλίας τοῦ φορέματος αὐτοῦ. Ἐκαστος δὲ τῶν παιζόντων λαμβάνει τὴν συρήκτραν και ἀφ' οὗ συρίζει δυνατὰ τὴν ἀφίνει και τὴν λαμβάνει ἄλλος, και συρίζει και οὕτω καθ' ἐξῆς. Οὕτω δὲ οἱ συριγμοὶ γίνονται ταχύτεροι, διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη να μεταδοθῆ ἡ συρήκτρα ἀπὸ χειρὸς εις χεῖρα. Καὶ ὁ δυστυχῆς μόλις ἀκούσῃ δεξιὰ συριγμὸν στρέφεται, ἀλλ' ἐν τῷ ἄμα ἀκούει ἄλλον ἀριστερὰ και στρέφεται πάλιν πρὸς μεγίστην διασκέδασιν, ἕως ὅτου ἀνακαλύψῃ τὸ τέχνασμα ἐκ τῆς ἀδεξιότητος τυχόν τινος ἐκ τῶν παιζόντων.

ΠΑΙΚΤΗΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Πρῶτ' πρῶτ' ὅταν ἐξυπνήσῃ τὸ πουλάκι τί λέγει εις τὴν μητέρα του;

« Ἀφήσέ με, μητέρα μου, να πετάξω, ἀφήσέ με να πετάξω. »

Και ἡ μητέρα του τοῦ λέγει:

« Μείνε, πουλάκι μου, εις τὴν φωλεάν σου, τὰ πτερά σου δὲν ἐμεγάλωσαν ἀκόμη, μείνε πουλάκι μου, ὡς να μεγαλώσης. »

Ἀλλὰ τὸ πουλάκι δὲν ἀκούει τὴν μητέρα του και κρυφὰ τῆς πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὴν φωλεάν και πάφ να το ἐπεσε κάτω, τὸ ἀρπάζει ὁ γάτος και τὸ τρώγει...

Καλὰ να πάθης, ἀνόητον πουλάκι, πὸυ δὲν ἤκουες τὴν μητέρα σου!

*

Πρῶτ' πρῶτ' ὅταν ἐξυπνήσῃ τὸ παιδάκι τί λέγει εις τὴν μητέρα του;

« Ἀφήσετέ με, καλὴ μητέρα να τρέξω, ἀφήσετέ με να τρέξω. »

Και ἡ μετέρα του τοῦ λέγει:

« Δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη, παιδί μου, περίμενε να δυναμώσουν τὰ ποδαράκια σου, περίμενε να μεγαλώσης και ἔπειτα τρέχε ὅσον θέλῃς. Εἰ δὲ μὴ θα πάθης διὰ τὸ ἐπαθε τὸ ἀνόητον πουλάκι. »

Και τὸ φρόνιμον παιδάκι ἤκουσε τὴν μητέρα του και ἐμεινε μέσα και δὲν ἐπαθε τίποτε. Εὐγὲ σου, καλὸν παιδάκι!

NINA

Ο ΓΕΡΩΝ ΙΠΠΟΣ

Ἐθυμοῦμαι ὅτι εἶχομεν γείτονα τὸν μπάρμπα Τιμόθεον, γέροντα ἐνενηκοντούτην, ὅστις ἔζη μετὰ τοῦ ἐγγόνου του, καί, ἐννοεῖται, δὲν εἰργάζετο διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐνεκα τῆς προβεβηκυῖας ἡλικίας του δὲν εἶχε δυνάμεις. Ἡ ῥάχης του εἶχε κυρτωθῆ, ἐστηρίζετο ἐπὶ βακτηρίας καὶ μᾶλλον ἐσυρε τοὺς πόδας του ἢ ἐβαδίζεν. Ὀδόντας δὲν εἶχε καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο κατερρυτιδωμένον. Τὸ κάτω χεῖλος του ἔτρεμε, καὶ ὅτε ἐλάλει ἢ σιαγὼν του ἐκινεῖτο οὕτως ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ νοήσῃ τί ἔλεγεν ὁ γέρον.

Ἡμεῖθα τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ ἑτρελλαϊνόμεθα διὰ τὴν ἵππασίαν· ἀλλὰ οἱ ἵπποι τοῦ πατρός μου ἦσαν πολὺ ζῳηροὶ, καὶ διὰ τοῦτο μόνον ἓνα ἵππον γέροντα εἶχομεν τὴν ἀδειαν νὰ ἱππεύωμεν.

Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ μας ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ ἱππεύσωμεν, καὶ μετὰ χαρᾶς κατέβημεν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἦτο τὸ ἵπποστάσιον. Ὁ ἵπποκόμος ἔσαζε τὸν γέροντα ἵππον καὶ πρῶτος ἀνέβη ὁ μεγαλιέτερος ἀδελφός μου. Περιῆλθε δις τὴν αὐλὴν, ἐξῆλθεν ἔπειτα ἔξω καὶ περιῆλθε τὸν κῆπον ὄλον. Ὅτε δὲ ἐπανῆλθεν εἶπομεν πρὸς αὐτόν:

«Τώρα, ἔς τὰ τέσσαρα!»

Ὁ ἀδελφός μου ἐμάστιξε τὸν ἵππον διὰ τοῦ μαστιγίου του καὶ ὁ γέρον ἵππος διῆλθεν ἐμπροσθεν ἡμῶν καλπάζων.

Μετὰ τὸν πρῶτον ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ δευτέρου ἀδελφοῦ μου, ἔπειτα τοῦ τρίτου ὀτίνες ὡς καὶ ὁ πρῶτος εἰδείξαν τὴν ἱππευτικὴν δεξιότητά των.

Τέλος ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου. Ὁ γέρον ἵππος ἦτο κατάκοπος, τὸ σῶμά του ἔσταζεν ἰδρώτα καὶ ὁ δυστυχῆς ἴστατο ἀσθμαίνων, καὶ ἔτρεμεν. Ἀλλ' ἐγὼ ἤθελον νὰ ἐπιδείξω ὅτι εἶμαι ἀριστος ἱππεύς καὶ δὲν μ' ἐμελλεν ἂν ὁ γέρον ἵππος δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ τρέξῃ.

Ἀναβαίνω καὶ τὸν μαστίζω ἐλαφρὰ διὰ νὰ βαδίσῃ· ἀλλ' αὐτὸς μένει ἀκίνητος, τὸν μαστίζω δυνατώτερα, τὸν κεντῶ διὰ τῶν πτερυσιατῆρων μου, τίποτε! Ἰστατο ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἵππο-

στασίου. Ἀγανακτῶ καὶ τὸν μαστίζω ἀλύπητα, θραύεται τὸ μαστιγίόν μου καὶ διὰ τῆς λαβῆς τοῦ μαστιγίου τὸν πλήττω κατὰ κεφαλῆς ἀλλὰ μάτην...

«Δὸς μου ἓνα ξύλον δυνατὸν, εἶπον πρὸς τὸν ἵπποκόμον, ὅστις ἀπεκρίθη ἐρχόμενος πλησίον μου.

— Ἀρκεῖ σήμερον, κύριε, καταβῆτε, εἶνε κρίμα νὰ το βασανίζετε τὸ καϊμένον τὸ ζῷον.

— Καὶ πῶς! ἀνεφώνησα μετ' ὀργῆς. Ἐγὼ ἀκόμη δὲν ἱππεύσα καὶ μου λέγετε νὰ καταβῶ! Θέλω νὰ με ἰδῆς κ' ἐμὲ πῶς καλπάζω. Δὸς μου, σὲ παρακαλῶ, ἓνα ξύλον χονδρὸν νὰ το δεῖξω ἐγὼ πῶς τρέχουν.

— Ἀχ! κύριε, μὴ το κτυπάτε, δὲν το λυπεῖσθε; Εἶνε εἴκοσιν ἐτῶν ἄλογον, εἶνε ἀποκαμωμένον, μόλις ἀνακνίει, καὶ ἔπειτα εἶνε γέρικο, εἶνε γεροντάκι εἰς τὸν μπάρμπα Τιμόθεον. Φαντασθῆτε ἂν θελήσετε νὰ σας σηκώσῃ εἰς τοὺς ὤμους του καὶ νὰ τὸν κτυπάτε νὰ τρέξῃ παρὰ τὴν δυνάμειν του. Δὲν θὰ τὸν λυπηθῆτε;

Εὐθὺς ὡς ἐφαντάσθην τὸν γηραιὸν Τιμόθεον, ὑπήκουσα εἰς τὸν ἵπποκόμον καὶ κατέβην ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Τότε ἐνόησα πόσον ὑπέφερον ὁ δῦσμαίρος ὅτε εἶδον τὰς πλευράς του εἰσερχομένης καὶ ἐξερχομένης εἰς τὸ σῶμά του, τοὺς βῶθωνάς του διαστελλομένους καὶ συστελλομένους μετ' ἀγωνίας καὶ τὴν ἀραιὰν οὐρὰν του σειομένην μόλις καὶ μετὰ βίας. Καὶ ἐγὼ ὁ ἀπερίσκεπτος ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἐτέρπετο καὶ αὐτὸς εἰς τρέχε καὶ ἐκαλπάζε! Τόσον τὸν ἐλυπήθην, ὥστε ἐνηγκαλίσθην τὸν ἰδρωμένον τράχηλόν του καὶ ἀνέκραξα:

«Συγγνώμην, γέρον μου! συγγνώμην, διότι σ' ἐκτύπησα.»

Ἐκτοτε, παρήλθον ἔτη πολλὰ, ἡλικιάθην καὶ πάντοτε ἐλυπούμην τοὺς ἵππους καὶ τοὺς λυπούμαι. Ὅσάκις δὲ τύχῃ νὰ ἴδω τινὰ κακοποιῶντα ἵππον, εὐθὺς ἐνθυμοῦμαι τὸν γηραιὸν ἵππον μας καὶ τὸν μπάρμπα Τιμόθεον.

[Ἐκ τῶν τοῦ Ρώσου Α. ΤΟΛΣΤΟΗ.]

Π.

ΑΙ ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

ΟΡΑΣΙΣ. — Ὁ Μανώλης ἐργάζεται εἰς τὸ σιδιρουργεῖον τοῦ Μαστροδέρνῃ, διὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνην. Πρῶτ' ἄλλο, πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον, τὸν ἔστειλεν ἡ μήτηρ του νὰ ψωνίσῃ. Ἡγόρασε λοιπὸν διάφορα ἄλλα πράγματα καὶ ἑκατὸ δράμα κρασί μούχατον διὰ ἱατρικόν.

«Τὶ ὄρα ἴσον χρῶμα!», εἶπεν ὁ Μανώλης, βλέπων μετ' ἀνεκφράστου ἠδονῆς τὸ ἀλθῶς λαμπρὸν χρῶμα τοῦ οἴνου. «Τί τα θέλομεν τὰ μάτια ἂν δὲν κутτάζωμεν κάποτε καὶ τὰ εἴμορφα πράγματα!»

ΟΣΦΡΗΣΙΣ. — Ὁ Μανώλης ἀφ' οὗ ἑκαμάρωσε τὸ χρῶμα δὲν ἐκρατήθη νὰ μὴ εἰσπνεύσῃ τὸ ἐξαιρετὸν ἄρωμα τοῦ περιεχομένου τῆς φιάλης.

«Ὡ! τί εὐωδία!», ἀνεφώνησεν, «ἄχ, τί θὰ ἐχάναμεν ἂν δὲν εἶχαμεν μὴ τὴν! Ζήτω ἡ μῦτη!»

ΓΕΥΣΙΣ. — Ἀπὸ τὴν μῦτην ἕως τὸ στόμα εἶνε πολὺ μικρὰ ἡ ἀπόστασις.

«Ὦχ! τί γλυκύκα!», ἀνεφώνησεν ὁ Μανώλης. «Ὅταν ἔχῃς οὐρανίσκον εἶνε κρίμα νὰ μὴ τὸν γλυκαίνῃς κάποτε!»

ΑΚΟΗ. — «Βρέ, ποῦ γυρίζεις, ἀφιλότιμε; πότε θάρθῃς νὰ πιάσῃς τὴ δουλειά σου;» εἶπεν ὁ Μαστροδέρνῃς βλέπων τὸν Μανώλην διερχόμενον πρὸ τοῦ σιδιρουργεῖου μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας.

«Ἀγάλια ἀγάλια, μάστορη, μὴ σκόψῃς ἔτσι καὶ μὴ ἔξοκῶ φανερὰ τὰ αὐτὰ μου!»

ἈΦΗ. — Ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ Μανώλης ἦλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον νὰ ἐργασθῇ, ὁ Μαστροδέρνῃς τρέχει, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν τράχηλόν καὶ τοῦ δίδει παρὰ μίαν τεσσαράκοντα. Τότε ὁ δυστυχῆς Μανώλης ἠσθάνθη ὅτι ἐκ τῶν πέντε αἰσθήσεων ἡ ἀφῆ δὲν εἶνε ἡ παρέχουσα περισσοτέρας τέρψεως.

ΟΡΑΣΙΣ

ΟΣΦΡΗΣΙΣ

ΑΦΗ

ΑΚΟΗ

ΓΕΥΣΙΣ

έκείνης θέσεως του δάσους. Έκάθησε κατά γης και κόπτευσά καρπούς εκ των πλησίων θάμνων, έτρωγε τὸ δροσερόν τουτο και εὐώδες προσφάγιον μετά του άρτου, ὅστις εφαινετο εἰς αὐτήν πολύ νοστιμώτερος.

«Στάσου τώρα, Μόρφω μου, νά κάμωμεν προμήθειαν, νά κόψωμεν καρπούς νά τους έχωμεν όταν ξαναπεινάσωμεν.

—Τί ώρα! ἀνεφώνησεν ἡ Εὐμορφία και ἐπέδθη εἰς τὸ ἔργον.

—Κόπτε σύ και ἐγὼ θά πλέξω ἕνα καλαθίκι νά τους βάλωμεν μέσα».

Ματ' ὄλιγον οἱ καρποὶ ἦσαν ἐντός του καλαθίου

« Ο ΙΩΗΦ ΕΜΑΤΙΣΕ ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ » (Σελ. 101)

μετά πολλῆς φιλικαλίας μεταξύ δροσερῶν φύλλων.
«Καί τώρα πάμε νά πιούμε νερό!» ἀνεφώνησαν ἐκ συμφώνου αἱ δύο κορασιδες, και ἐξεκίνησαν εὐθυμοι και φαιδραί.

Κραυγή ἐκπλήξεως και θυμασμοῦ ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειλέων των, ὅτε ἐξήλθον ἐκ του δάσους και εἶδον ἐκ του πλησίου τὴν μικρὰν λίμνην στίλβουσαν ὑπὸ τῶν λαμπρῶν ἀκτίνων του ἡλίου. Τὸ ὕδωρ ἀνεπέδα διαγέες και καθαρόν ἀνωθεν βράχων μικροσκοπικῶν, σχηματίζον μικρὸν κητρράκτην κλιμακοειδῆ εφαινετο δὲ ἡ μικρὰ λίμνη κάτωτρον του γλαυκοῦ οὐρανοῦ. Ἀπὸ τῶν βράχων τῆς λίμνης ἐκρέμαντο κλώνες μεγάλοι κισοῦ και αἰγοκλήματος και τὰ ἄκρα τῶν κλώνων των ἐβαπτίζοντο εἰς τὸ ὕδωρ,

ὄλην δὲ τὴν ὄχθην ἐκάλυπτε χλόη δροσερά. Δένδρα ὕψηλά εἶχον ἐξηπλωμένους τοὺς πυκνοφύλλους κλάδους των ὑπεράνω τῆς λίμνης, ὡς εἴαν ἤθελον νά ἀποτρέψωσι τὰς καυστικὰς του ἡλίου ἀκτῖνας και νά δροσίωσι τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ἐξεγείλιζε και ἐχύνετο εἰς τὸν λειμῶνα, ὅπου, ἐσχηματίζετο ποτάμιον ἄρκετὰ πλατὺ.

Αἱ δύο κορασιδες ἐκλιναν τὰ γόνατα και διὰ του κοίλου τῆς χειρὸς των ἤντηλσαν ὕδωρ ἐκ τῆς λίμνης και ἔσβεσαν τὴν δίψαν των.

«Ἄ! τί δροσερόν νεράκι!» ἀνεφώνησεν ἡ Εὐμορφία, ἥτις ἐδίψα καθ' ὑπερβολήν.

—Ναί, ώραϊόν, εἶπεν ἡ Μαριά. Ἄλλὰ στάσου,

ἐδῶ θά ἔχη και φαράκια, νά, ἐπήδησεν ἕνα, και ἄλλο...

—Ἦ! τί καλά ἂν εἰμπορούσαμεν νά τα πιάσωμεν. Νά, τώρα νά εἴχαμεν ἐδῶ τὸν Ἰωσήφ!

—Τί τον θέλομεν τὸν Ἰωσήφ; εἶπεν ἡ Γυφτοπούλα, ἂσ' οὐ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ».

Και παρευθὺς καθίζει κατά γης, ἐκβάλλει τὰ σανδάλια τῆς και τὰς περικνημίδας, ὑψώνει τὸ φόρεμά τῆς και τὸ καρφώνει διὰ μιᾶς καρφίδος και ἐμβαίνει εἰς τὸ ποτάμιον.

«Μή! ἀνκράζει ἡ Εὐμορφία, μή, Μαριά, και θά πειγῆς.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΞ
κατὰ παράκλησιν ἐκ του Γαλλικοῦ
ἐκ Κας GODEME.

ΕΥΜΟΡΦΟΝ ΑΛΛΑ ΚΑΚΟΝ

Εἶνε ἀνάγκη νά σας περιγράψω τὸ εὐμορφον πτηνόν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ταῶς; Και τίς δὲν εἰξέυρει τὸ παγῶνι, ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἤκουσε τὸ ὄνομά του; Ὅταν λέγωμεν περὶ ἀνθρώπου τινος

καμαρώνει
σὺν παγῶνι,

τί ἄλλο θέλομεν νά σημάνωμεν ἢ ὅτι τὸ πτητόν τουτο εἶνε κομψόν και εὐμορφον;

Ἄλλὰ και εἶνε δυνατόν νά σας περιγράψω τὴν μεγαλοπρέπειαν του περὶώματός του, τὴν κομψότητα τῆς στάσεώς τῆς κεφαλῆς του, τὸ φιλάρεσκον του λόφου τῆς κεφαλῆς του, ὅστις ὁμοιάζει στέμμα βασιλικόν;

Συνήθως ὁ ταῶς φορεῖ και τὰ ἑπτὰ χρώματα τῆς ἰριδος, τουτ' ἐστὶ του οὐρανοῦ τόξου, ἄλλὰ ὑπάρχουσι και ἄλλοι ἐνδεδυμένοι ὀλόλευκα. Ποῖοι εἶνε εὐμορφότεροι; Ἄντι νά

σας ἀπάντησω θά σας προβάλω ἄλλην μίαν ἐρώτησιν ποῖα ἐνδυμασία σὰς ἀρέσκει πλειότερον, ἢ κατεσκευασμένη ἐκ βελούδου μετά κεντημάτων ποικιλοχρῶν και πολυτίμων λίθων, ἢ στολή νυμφικὴ ἐκ λευκοτάτου ὀλοσηρικῶ μετά λευκῶν τριχάπτων και μαργαριτῶν και ἀδαμάντων; Ἐγὼ, εἴαν μ' ἐρωτήσητε, προτιμῶ τὴν δευτέραν.

Οὐδὲν ὑπάρχει τέλειον ὑπὸ τὸν ἡλιον. Ὁ ταῶς ὁ τόσο μεγαλοπρεπῆς εἰς τὴν ἐνδυμασίαν, ἔχει φωνὴν ἀηδεστάτην δὲν πιστεύω νά ἔχη ἄλλο πτηνόν φωνὴν ἀηδεστέρα. Πρὸς δὲ τουτοις κλίνω νά πιστεύσω ὅτι ὁ ταῶς ἔχει πολλὴν κακίαν και κακεντρέχειαν. Τώρα εὐθὺς θά σας διηγηθῶ τί εἶδον ἐν τῷ Ἀνακτορικῷ κήπῳ προχθὲς και ἐπίσηθην ὅτι εἶνε ζῶον κακόν.

Ἐστάθην πλησίον τῶν κηκλίδων και ἐβλεπον ἕνα ταῶν, ὅστις, ὡς με εἶδεν ἠσθάνθη φαι-

νεται ότι τον καμαρώνω και ήρχισα και αυτός να καμαρώνη, έσχημάτισεν ως βιπίδιον τήν ούραν του, ύψωσε τόν λόφον του και με έβλεπεν. Το δε βλέμμα του έσήμαινεν «Βίδες ποτέ σου πτηνόν εύμορφότερον; — Βεβαίως όχι! κατά τούτο είμεθα συμφωνότατοι.

Τήν στιγμήν εκείνην επέταξε και δεύτερος ταώς πλησίον του πρώτου, και ήρχισα και εκείνος να καμαρώνη.

Εγώ έστρεψα πρós στιγμήν τó βλέμμα μου εις πυκνούφυλλον δένδρον, όπόθεν ήκούετο έξέρχόμενον γλυκύτατον ήσμα άηθόνος. Άλλ' αίφνης με διέκοψεν ή λυπηρά κραυγή όρνιθίου. Στρέφω και τί βλέπω;

Ο πρώτος ταώς είχε πατάξη κατά γής και

ήτο άγριωπός, ό μικρός και μέλας όφθαλμός του διεσκορπίζε φλόγας, και διά του κομπού άλλά όξυτάτου ήραμφους του έρράμφισε κατά κεφαλής τó δύσμοιρον όρνιθίον!

Τί του έκαμα; Τίποτε! απλώς μόνον επέρασα πλησίον του — παρά τήν ήρητήν όμως άπαγόρευση της μητρός του, να έχωμεν και τόν νούν μας... — Το όρνιθίον προσεπάθει να φύγη, άλλά ό ταώς το κατεδίωξε, τó έρράμφισε και έκ δευτέρου και έκ τρίτου, έως ότου τó δύσμοιρον έξηπλώθη κατά γής νεκρόν.

Ήγανάκτησα και έσπευσα να άπομακρυνθώ ψιθυρίζων «Τί σε ώφελούν τά κάλλη, άφ' ου ήχεις τóσην κακίαν! Δέν σε άγαπώ, δέν άγαπώ τοις καχούς!» ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΤΙΣ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΗ;

ΚΟΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

[Συνέχεια και τέλος · ίδε σελίδα 102]

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Έμένα δέν με πειράζει όποιος και άν πληρώση.

Α' ΦΙΛΟΣ (Έρευνά τά θυλάκιά του μετ' άταραχίας). — Θα το νομίσω προσβολήν, και δέν άνέχομαι έγώ να με προσβάλλουν. Εγώ έχήτησα τόν λογαριασμόν, και έγώ θα πληρώσω.

Β' ΦΙΛΟΣ (Έρευνά τά θυλάκιά του μετ' άσπουδής). — Και έγώ τον έχήτησα, έγώ λοιπόν θα πληρώσω.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Τότε πληρώστε μισά μισά.

Α' ΦΙΛΟΣ. — Όχι, όχι! έγώ θα τα πληρώσω όλα.

Β' ΦΙΛΟΣ. — Και έγώ...

ΥΠΗΡ. — Τότε λοιπόν πληρώστε και οι δύο...

Α' ΦΙΛΟΣ (Πρós τοις θεατάς). — Έξυπνος είναι ή άφεντιά του! (Πρós τόν Β') Μου κακοφαίνεται πολύ διότι επιμένετε...

Β' ΦΙΛΟΣ. — Και έγώ δέν υποφέρω πλέον! Σας είπα δι αυτό είναι δικά μου.

Α' ΦΙΛΟΣ. — Και έγώ σας λέγω ότι είναι δικά μου. Εγώ θα τα πληρώσω.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Δέν ρίγνετε τόν κόμπον;

Β' ΦΙΛΟΣ. — Καλά λέγει τó παιδί να ρίψωμεν τόν κόμπον (Λαμβάνει άπό τής τραπέζης χειρόμακτρον και ένώνει τás δύο άκρας).

Α' ΦΙΛΟΣ. — Φέρε να πιάσω (Λαμβάνει τήν μιαν άκραν).

Β' ΦΙΛΟΣ (Λαμβάνει τήν άλλην). — Εμ-

πρός, τράβα... (Άποσύρουν τás χειράς των).

Α' ΦΙΛΟΣ. — Τι έκάμαμεν!

Β' ΦΙΛΟΣ. — Ελθημονήσαμεν να κάμωμεν τόν κόμπον.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Τούκα και άπ' άρχής! Σταθήτε έγώ να δέσω τόν κόμπον (Τόν δένει και παρουσιάζει εις τοις δύο φίλους τás δύο άκρας τού χειρομάκτρον). Ηιάστε...

Α' ΦΙΛΟΣ (Λαμβάνει τήν άκραν και άποσύρει τήν χειρά). — Εγώ έπιασα τόν κόμπον! τί χαρά, έγώ θα πληρώσω...

Β' ΦΙΛΟΣ (Περιλυπος). — Άχ!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Σταθήτε μια στιγμή... (Γελά).

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ. — Τί γελάς;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Γελά). — Δέν είπαμε ποιός θα πληρώση, εκείνος που θα του πέση ό κόμπος ή ό άλλος; (Γελά).

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ (Γελώντες). — Πραγματικώς, καλά λέγει τó παιδί, λοιπόν άπ' άρχής.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Γελών). — Θα πληρώση εκείνος που θα του πέση ό κόμπος...

Α' ΦΙΛΟΣ. — Φέρ' το έδώ (Λαμβάνει τó χειρόμακτρον και άφ' ου έκράτησε τήν άκραν τήν έχουσαν τόν κόμπον, προσφέρει τήν άλλην πρós τόν Β'). — Να λοιπόν έγώ επήρα τόν κόμπον, και έγώ θα πληρώσω...

Β' ΦΙΛΟΣ (Άποθών τήν χειρά τού Α'). — Α! μ' αυτά δέν είναι πράγματα σωστά...

Α' ΦΙΛΟΣ. — Νά σας είπώ, κάμνομεν εν άλλο πρᾶγμα;

Β' ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Σάν τί;

Α' ΦΙΛΟΣ. — Νά παίξωμεν τήν τυφλομύγαν...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Μετ' άγανακτήσεως και άξιόπρεπείας). — Κύριοι, έγώ έχω εργασία και με γασσομεράτε. Ο κύριός μου θα φωνάζη.

Α' ΦΙΛΟΣ. — Δέν θ' άργήσωμεν.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Και να έχωμεν καλόν ρώτημα, ποιός θα δέση τά μάτια του;

Α' ΦΙΛΟΣ. — Ποιός άλλος παρά σύ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Δυσηρεστημένος). — Μά, κύριοι, αυτά δέν είναι άστέια!

Α' ΦΙΛΟΣ. — Τότε λοιπόν στάσου να σε πληρώσω (Έρευνά τά θυλάκιά του).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Και μήπως έγώ είπα όχι;

Β' ΦΙΛΟΣ (Παρεμβαίνων). — Όχι, μή τα πάρης; έγώ θα πληρώσω (Έρευνά τά θυλάκιά του).

Α' ΦΙΛΟΣ. — Όχι, όχι, αυτό δέν γίνεται.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Άφήστε τάστέια, κύριοι, και δέν παίξομεν...

Α' ΦΙΛΟΣ. — Τίος τά λες αυτά;

Β' ΦΙΛΟΣ. — Έλα, παλληκάρι μου, στάσου να σου δέσωμεν τά μάτια, και έχομεν και εργασία.

Α' ΦΙΛΟΣ. — Δέν θα καθίσωμεν ιδώ ως τó βράδυ...

Β' ΦΙΛΟΣ. — Έλα, να σου δέσω τά μάτια. (Έξείμασεν τά μάτια τού Α'). Έλα.

ΥΠΗΡ. — Τουλάχιστον δέν θα βγῆ κάτι τι;

Α' ΦΙΛΟΣ. — Αί, καλά, σου δίδομεν (Δένει τοις όφθαλμοις τού ύπηρέτου και έπειτα τον περιστρέφει και τον άφινει εν τῷ μέσω τού δωματίου).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Περιπατεί ψηλαφών και άνατρέπει καθίσματα, οι δε δύο φίλοι περιστρέφονται περίξ αυτού δι' άλλάτων άκροποδητεί. Αίρης ό Α' Φίλος ισταται επίτηδες έμπροσθεν τού ύπηρέτου, όστις τον συλλαμβάνει). Σας έπιασα, σείς θα πληρώσετε.

Β' ΦΙΛΟΣ. — Όχι, όχι, τó έκαμεν επίτηδες.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Συλλαμβάνων τόν Β' Φίλον). — Τότε λοιπόν θα πληρώσετε σείς.

Α' ΦΙΛΟΣ. — Όχι! όχι! Απ' άρχής (Περιστρέφει τόν ύπηρέτην και επαναλαμβάνεται ή άνωτέρω σκηνή άλλ' ήδη ό Β' φίλος ιστα-

ται επίτηδες πρós τού Ύπηρέτου, όστις τον συλλαμβάνει).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Σας έπιασα, τώρα πλέον σείς θα πληρώσετε.

Α' ΦΙΛΟΣ (Διαμαρτυρόμενος). — Όχι, όχι! τó έκαμεν επίτηδες (Πρós τόν Β' Φίλον μετ' όρμυδότητος). Δέν παίξουν κατ' αυτόν τόν τρόπον, κύριε.

Β' ΦΙΛΟΣ (Διαμαρτυρόμενος). Σείς πρώτός μου είδείκατε τόν τρόπον.

Α' ΦΙΛΟΣ. — Όστε είμεθα ίσα ίσα. Λοιπόν άς άρχίσωμεν πάλιν, αλλά τελευταίαν πλέον φοράν.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Αδων τó ματηλίον). — Θα βαστήξη πολύ αυτό τó παιγνίδι;

Α' ΦΙΛΟΣ. — Καλά λέγει τó παλληκάρι, φθάνει πλέον! (Εισάγει τήν χειρά εις τó θυλάκίον του). Άχθε είκοσι δραχμάς και πληρώσου (Έξακολουθεί έρευνών τά θυλάκιά του).

Β' ΦΙΛΟΣ (Παρεμβαίνων). — Όχι, λάβε είκοσι δραχμάς και πληρώσου (Έρευνά τά θυλάκιά του).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Άγανακτών). — Σείς, βλέπω, έχετε όρεξιν διά παιγνίδια. Πά να φωνάζω τόν διευθυντήν να συνεννοηθήτε μαζί του.

Α' ΦΙΛΟΣ. — Όστε δέν το θέλεις τó δῶρον; ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Πρανόμένος). — Άμ' σείς μου έγάλατε τήν ψυχή μου με τάστέιά σας.

Β' ΦΙΛΟΣ. — Εγώ λοιπόν σου δίδω πέντε δραχμάς.

Α' ΦΙΛΟΣ. — Και έγώ άλλας τόσας. Εμπρός λοιπόν.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Να μήν τριγυρίζετε σάν και πρωτήτερα.

Α' ΦΙΛΟΣ. — Όχι! μάλιστα θα καθίσωμεν ήσυχα εις ένα μέρος χωρίς να βγάλωμεν μιλιά, και όποιον πιάσης, αυτός πλέον θα πληρώση όριστικώς.

Β' ΦΙΛΟΣ. — Μάλιστα.

(Ο Α' φίλος δένει τοις όφθαλμοις τού Ύπηρέτου και τον περιστρέφει. Εν δ' όύτος άναζητεί αυτούς ψηλαφών, οι δύο φίλοι άπέρχονται άκροποδητεί. Πρώτος έξέρχεται ό Α' Φίλος και δεύτερος ό Β').

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, Ιακτα ή ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ μόνος (Αναζητεί παρτού άρωφελώς, όμιλεί πρός τοις δύο φίλους άλλά δέν

λαμβάνει ἀπάρτησιν τέλος προσκρούει εἰς τὴν τράπεζαν, τὴν ἀνατρέπει καὶ συντριβόρται τὰ ἐπ' αὐτῆς πιτάκια, γιάλαι καὶ λοιπὰ σκεύη. Ἀκούσας τὸν θόρυβον ὁ Διευθυντὴς σπεύδει, ὁ δὲ Ὑπηρετὴς συλλαμβάνει αὐτὸν κράζων. — Σὰς ἐπίασα, τώρα σεῖς θὰ πληρώσετε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Ἀχρεῖε! Τόσην ὄραν σὲ περιμένω νὰ φανῆς, καὶ σὺ κάθεσαι καὶ παίζεις; ὙΠΗΡΕΤΗΣ (Δάων τὸ μαρτηλιὸν κατεπτομέτρος). — Πά! σεῖς εἴσθε, ἀφεντικό;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Ἐγὼ, βέβαια! Καὶ ποῦ εἶνε οἱ πελάται;

ὙΠΗΡΕΤΗΣ. — Τοὺς γυρεῖω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Μὲ δεμένα τὰ μάτια;

ὙΠΗΡΕΤΗΣ. — Ἐπικίσαμεν τὴν τυφλομύγαν νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ πληρώσῃ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Καὶ ἐπίασες ἐμέ.

ὙΠΗΡΕΤΗΣ (Συρεσταλμένος). — Ἐφυγαν, καὶ θαρρῶ πὼς σεῖς θὰ πληρώσετε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (Ὀργίλως). — Ἀφίνεις νὰ με κλέπτουν καὶ δὲν φθάνει αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ με περιπαίζεις; Ἡ ἀσταιότης σου θὰ σοῦ στοιχήσῃ ἀκριβὰ, ἀχρεῖε! (Ἀρπάζει τὸ μαρτηλιὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ τὸν τόπτεν ὁ ὑπηρετὴς περιτρέχει τὸ δωμάτιον ἀνατρέπων τὰ ἐπιπλα).

ὙΠΗΡΕΤΗΣ (Ἰσχυάμενος καὶ τρίβων τὴν βράχιν του). — Σῶνε, ἀφεντικό, σῶνε! μοῦ ἐμελάναςε τὴν βράχιν. Τὸ μαρτηλί ἔχει κόμπους!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Τὸ ξανακάμνεις ἄλλην φορὰν; ὙΠΗΡΕΤΗΣ. — Ὅχι, ἀφεντικό, ὄχι! Μὰ αὐτὸς ὁ κόμπος πονεῖ! Κυττάξτε, ἀφεντικό, τί ὄργη

Θεοῦ ἔχει αὐτὸς ὁ κόμπος, καὶ μου ἀφάνισε τὴν βράχιν!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Σοῦ εἶπεν ἡ βράχιν σου, ὅτι ἔχει κάτι τι ὁ κόμπος, ἀχρεῖε! (Λέβει τὸν κόμβον τοῦ μαρτηλίου καὶ εὗρισκε χρυσοῦν εἰκοσαῖφρακον). «Α! οἱ κλέπτει μου ἐλησμόνησαν τὸ κομβόδεμά των! Ἀντὶ νὰ πιάσουν ἐπιάσθησαν!» (Ἀναπάλλει ἐν τῇ παλάμῃ του τὸ χρυσοῦν νόμισμα).

ὙΠΗΡ. (Ἰκετευτικῶς). — Ἀφεντικό! Δεκακτῶ δραχμάς ἔχεις νὰ λάβῃς. Δέν μου δίνεις δύο φράγκα νὰ τα πῶ ἔς τὴν ὑγεία σου!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Γυρεῖεις καὶ μερίδιον, ἀχρεῖε; Μὴ μιλεῖς, εἰ δὲ μὴ θὰ σε βάλω νὰ πληρώσῃς τὴν ζημίαν ποῦ μου ἐγίνε σήμερα (Θέτει τὸ χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὸ θυλάκιόν του).

ὙΠΗΡΕΤΗΣ (Δακρυροῶν). — Ἀχ! ἀφεντικό, δέν με φθάνει αὐτὴ ἡ τιμωρία; (Τρίβει τὴν βράχιν του) Τὸ κρέας μου ἐμελάναςε, μ' αὐτὸ τάχα δὲν ἐπληρώθηκεν ἡ ζημία;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Πολὺ καλά, καὶ τὸν νοῦν σου ἄλλοτε νὰ μὴ σε κοροιδεύουν οἱ πελάται. Λάβε τὸ μαρτηλάκι πρὸς τιμωρίαν σου (Ῥίπτει πρὸς αὐτὸν τὸ μαρτηλιὸν καὶ ἐξέρχεται).

ὙΠΗΡΕΤΗΣ (Λαμβάνει τὸ μαρτηλιὸν ὅπερ εἶχε πῶσῃ κατὰ γῆς). — Καὶ ἐγὼ ποῦ ἐλογάριαζα, ὁ κακόμοιρος, πὼς θὰ κερδίσω δέκα δραχμοῦλες! (Πρὸς τοὺς θεατὰς). Πά! καὶ πάλι καλά! Ἐκέρδισα ἓνα μαρτηλάκι νὰ σφουγγίζω τὰ δάκρυά μου

[Μίμησις]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΝ ΤΩ ΣΤΟΙΧΕΙΩ ΤΟΥ

ΜΥΘΟΣ

Ἀπὸ βράχου ὑψηλοῦ καὶ ἀποκρήμανου ὁ ἀετός βλέπει πρὸς μεγάλην λίμνην καὶ τὴν βολεδοσκοπεῖ διὰ τοῦ βλέμματός του.

Ἀνακαλύπτει μέγαν ἰχθὺν τοῦ ὁποίου τὰ μαργαρώδη λέπια ἐστειλῶν εἰς τὸν ἥλιον. Ὡς τον εἶδεν ἤνοιξεν ἡ ὄρεξις του καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν. « Ἄς τον συλλάβω, δὲν εἶνε δὰ καὶ δύσκολον.»

Ὡς ἀστραπὴ κατέρχεται ἀπὸ τοῦ βράχου καὶ ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ ἰχθύος καὶ συνάπτεται μάχη δεινὴ.

Ὁ ἰχθὺς βυθίζεται εἰς τὴν λίμνην, ὁ δὲ ἀε-

τὸς ἐν τῇ ὄρμῃ καὶ τῇ παραφορᾷ του ἀκολουθεῖ τὸν ἀντίπαλόν του καταδιώκων αὐτὸν καὶ ἀνεπαισθήτως παρασυρόμενος ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης.

« Ἀχ! ἐπιθύρσιεν ὁ ἀετός πνιγόμενος. Ὑψηλὰ εἰς τὸν αἴρα, εἰς τὸ στοιχείόν μου, τίς θὰ ἐτόλμα νὰ με ἀντικρύσῃ, ἐν ᾧ ἐδῶ εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὸ ξένον καὶ ἀπιστον τοῦτο στοιχείον, μ' ἐνίκησεν ἀντίπαλος τὸν ὁποῖον παντοῦ ἄλλοῦ ἤθελον περιφρονησῶ...»

Καὶ ὁ δύστηνος ἀετός ἐπνίγη.

ΣΠΑΡΚ

ΜΗ ΠΕΙΡΑΖΕΤΕ ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

(ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

« Γιαγιά, τότε θὰ μας πῆτε ἓνα παραμυθάκι; εἶπεν ὁ μικρὸς Νίκος εἰς τὴν μάμμην του. — Μετὰ χαρὰς, Νικό μου, εἶπεν ἡ μάμμη, θὰ σας εἰπῶ ἓνα παραμυθάκι, διότι εἴσθε καλὰ καὶ φρόνιμα παιδάκια.

Τότε ὁ μὲν Νίκος ἐκάθισεν, ἡ δὲ ἀδελφὴ του ἐστάθη ὄρθη εἰς τὸ πλάγι του. Εἶνε δὲ καὶ οἱ δύο τους σοβαροὶ καὶ προσέχουν νὰ ἀκούσουν τὸ παραμυθάκι τῆς μάμμης. Καὶ δὲν ἐξεύρετε τί νόστιμα παραμυθάκια εἰξεύρει ἡ μάμμη.

Ἀκούσατέ την, ἀρχίζει.

« Μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρὸν ἦτο ἓνα παιδάκι καὶ το ἔλεγον Μιχαλάκη. Μίαν ἡμέραν

εἶδεν ἐπάνω εἰς τὴν κερασίαν τοῦ κήπου των μίαν φωλεάν. Ἡ φωλεὰ εἶχε ἐξ μικρὰ πουλάκια, ἀμάλλιαστα καὶ τα κεφαλάκια των ἦσαν ἄτριχα καὶ φαλακρά.

« Ὅταν εἶδαν τὸν Μιχαλάκην ἐφοβήθησαν καὶ ἤνοιξαν τὸ στοματάκι των διὰ νὰ φωνάξουν τὸν πατέρα των καὶ τὴν μητέρα των.

« Ὁ Μιχαλάκης ἀντὶ νὰ τα λυπηθῇ, ἤρχισε νὰ γελά καὶ τα ἐπῆρε τὰ καιμένα ἀπὸ τὴν φωλεάν των.»

— Τί κακὸ παιδί! εἶπεν ὁ Νίκος.

— Ναί, Νικό μου, εἶπεν ἡ Λουκία, κακὸ παιδί καὶ σκληρό. . .

« Ἐχεῖ λοιπὸν ὅπου ἐπήγαινε μὲ τὰ πουλάκια, ἤκουσε φωνὴν ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε

— Ἐ, Μιχαλάκη, Μιχαλάκη, ὅταν ἐλθῇ ὁ Μάιος, ἡ κερασία τῆς αὐλῆς σας θὰ γεμίσῃ ἀπὸ ἀνθη λευκά λευκά, ἀλλ' ὅταν ἐλθῇ ὁ Ἰούνιος δὲν θὰ ἔχη κερασία.

» Ο Μιχαλάκης ήγάπα πολύ τὰ κεράσια· όταν λοιπὸν ἤκουσε ὅτι ἡ κερασιά δὲν θὰ κάμῃ κεράσια, ἐλυπήθη καὶ ἐστάθη νὰ ἀκούσῃ καλλίτερα — Ναι, Μιχαλάκη μου, εἶπε πάλιν ἡ φωνή, δὲν θὰ ἔχῃ κεράσια, θὰ τα φάγουν τὰ σκουλήκια πρὶν ὠριμάσουν.

» Ἄν ὁ Μιχαλάκης ἄφινε τὰ πουλάκια εἰς τὴν φωλεάν των, τὰ πουλάκια θὰ ἐμγάλωναν καὶ θὰ ἔτρωγαν ὅλα τὰ σιγαμένα σκουλήκια, καὶ δὲν θὰ ἦσαν πλέον σκουλήκια νὰ ἀφανίσουν τὰ κόκκινα κεράσια. Ἀλλὰ τώρα κανεὶς δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὰ σιγαμένα σκουλήκια νὰ φάγουν τὰ κόκκινα κεράσια, διὰ τὰ ὅποια τρελλαίνεται ὁ Μιχαλάκης.

» Ἄς τα βάλω πάλιν τὰ πουλάκια εἰς τὴν φωλεάν των, εἶπεν ὁ Μιχαλάκης. Ἀλλὰ τώρα πλέον εἶνε ἀργά· διότι όταν τα ἔβαλεν ὁ Μιχαλάκης εἰς τὴν φωλεάν των, τὰ πουλάκια δὲν ἦσαν πλέον ζωντανά.

» Καὶ όταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῶν κερασιῶν, δὲν εἶχε κεράσια ἡ κερασιά τοῦ Μιχαλάκη.

» Ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος Θεὸς ἐπλασε τὰ πουλάκια, διὰ νὰ μὴ τρώγωνται τὰ κεράσια ἀπὸ τὰ σκουλήκια καὶ διὰ νὰ ἔχουν τὰ καλά παιδιά νὰ τρώγουν κόκκινα κεράσια.

» Πρέπει ὅμως νὰ ἀφίνωμεν καὶ ὀλίγα κεράσια ἐπάνω εἰς τὴν κερασιάν, διὰ νὰ τρώγουν τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια, τὰ ὅποια τρελλαινόνται διὰ τὰ κεράσια».

— Ἐγώ, γιὰ μὲν μου, εἶπεν ὁ Νίκος, ποτέ μου δὲν θὰ πειράξω τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια, ποὺ φυλάγουν τὰ κόκκινα κεράσια.

— Καὶ κελαιδοῦν τόσον γλυκά, εἶπεν ἡ Δουκία.

NINA

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ο ΝΙΚΟΣ

Με χίλιες γνώσεις ὠπλισμένος,
μὲ γλώσσα — κοφτερὸ σπαθί —
ἔς τὰς ἐξετάσεις θὰ σταθῇ
ὁ Νίκος μας ὁ ἔξακουσμένος.

Ὅταν στρατηγὸς θὰ πολεμήσῃ
μὲ θάρρος καὶ καλὴ καρδιά,
καὶ μέσα ἔς ὅλα τὰ παιδιά
αὐτὸς καὶ μόνος θὰ νικήσῃ.

Ὅλο τὸ χρόνον μελετοῦσε
μ' ἀγάπην καὶ ὑπομονή,
γιατί ὁ πρῶτος νὰ φανῇ
πολύ ὁ Νίκος λαχταροῦσε.

Καὶ θὰ φανῇ· θὰ τὸ ἴδῃτε·
— αὐτὸς ποὺ θέλει καὶ νικᾷ —
καὶ σεῖς, ἂν εἴσθε γνωστικά
κ' ἐπιμελῆ, θ' ἀνταμειφθῆτε.

Ὁ Νίκος ἔς ὅλα θ' ἀπαντήσῃ
μ' ὀψι γλυκεῖα καὶ δροσερῇ
καὶ ὁ πατέρας θὰ χαρῆ
καὶ ἡ μητέρα θὰ δακρύσῃ.

Η ΕΛΕΝΗ

Ὅταν λούλουδο, δροσολουσμένη,
ὀλόχαρην καὶ ντροπαλὴν
μέσα ἔς τὸν κόσμον τὸν πολλόν
ἔρχεται, νὰ τὴν ἡ Ἑλένη;

Ξεύρει καλὰ τὴν ἱστορίαν,
νεράκι τῆ γραμματικῆς
πρῶτη αὐτὴ ἔς τὴ μουσικῆς
αὐτὴ καὶ ἔς τὴ γεωγραφία.

Ἐν τὸ κέντημα ποῖα θγαίνει τέροι
ποῖα ὄν αὐτὴ νοικοκυρὰ!
καὶ λέει ἡ μαμμὰ της μὲ χαρὰ
πὼς εἶνε τὸ δεξί της χερί.

Κ' ἐξῆλθε γιὰ νὰ προκόψῃ
μ' ἀγάπην καὶ ὑπομονή
καὶ τώρα πρῶτη θὰ φανῇ
μὲ ῥοδοκόκκινη τὴν ὄψιν.

Καὶ ὄλους θὰ τοὺς συγκινήσῃ
ἡ μάθησίς της ἡ πολλὴ
καὶ τὴν Ἑλένη τὴν καλὴν
γλυκὰ ὁ κόσμος θὰ φιλήσῃ.

ΦΛΚ

Η ΥΑΛΟΣ

Τὶ καινότερον πρᾶγμα καὶ τί χρησιμότερον τῆς ὑάλου; Αἶ, καὶ ὅμως πόσοι θὰ ἀγνοοῦν πὼς γίνεται τὸ διαφανές αὐτὸ πρᾶγμα, πὼς κατεργάζεται, ἂν καὶ εἰσέβρουν τὰς ποικίλας καὶ παντοδαπὰς χρήσεις διὰ τὰς ὁποίας εἶνε προσωρισμένον. Ὁ σίδηρος καὶ ἡ ὑάλος, εἶνε δύο ἀδελφοί, καλοὶ καὶ ἡγαπημένοι, οἱ ὅποιοι μᾶς συντροφεοῦν εἰς ὅλον τὸν βίον μας. Ἀλλὰ τόρα ἡ ὑάλος εὐρίσκεται ἐν τῇ φύσει ἢ προκύπτει διὰ τῆς τέχνης; Τὸ δευτέρον βεβαίως... Εἶνε ἐργοστάσια μεγάλα εἰς τὰ ὅποια κατεργάζονται αἱ πρῶται ὕλαι καὶ μᾶς χαρίζουσι τὰ ὠραία καὶ ἡχηρὰ κρυστάλλα, τὰς διαφανεῖς καὶ ὑποπρασίνους ὑάλους. Ἐν τοῖς ἐργοστασίοις αὐτοῖς τελειοποιεῖται ἀρχαία Φοινικὴ ἐφεύρεσις· διότι, ὡς γνωρίζετε, οἱ Φοινικεῖς εἶνε οἱ πρῶτοι οἱ ἀνακαλύψαντες τὴν ὑάλον, ἐκ τύχης — ὅπως γίνονται αἱ πλείότεραι ἀνακαλύψεις. — Ἐτρωγον μερικοὶ περιηγηταὶ Φοινικεῖς εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς καὶ όταν ἐσῆκωσαν ἀπὸ τὴν φωτιάν τὸ πῆλινον ἀγγεῖον των κατὰ τι ἐλαμπεν εἰς τὴν ἄμμοον.

Ἦτον ὑάλος. Ἡ ἄμμος, ἀναλυθεῖσα διὰ τῆς θερμότητος καὶ ἀναμιχθεῖσα μὲ τὸ κάλι τῆς τέφρας καὶ τὴν ἀσβεστον, ἔκαμε τὸ θαῦμα. Εἴτε εἶνε ἀληθῆς, εἴτε ὄχι ἡ παράδοσις αὕτη, εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ ὑάλος ἦτο γνωστὴ 2000 ἔτη πρὸ Χριστοῦ εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Τὴν μετεχειρίζοντο ὅπως καὶ ἡμεῖς σήμερον καὶ ἐγνώριζον τὴν πολτῶδην ἰδιότητά της. Ἐγνώριζον ἐπίσης τὸ ἐμφύσημα καὶ τὴν τόπωσιν, τὰ ὅποια καὶ σήμερον εἶνε ἐν χρήσει. Καὶ ἐχρωμάτιζον ἀκόμη τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα, ἀναμιγνύοντες τὰς ἀναγκαίας ὕλας εἰς τὴν ἀναλυομένην ὑάλον, καὶ ἀληθῶς ἐπετύγγανον λαμπράς ἀποχρώσεις. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὅτε κατέκτισεν τὴν Αἴγυπτον, ἐπέβαλε φόρον εἰς τοὺς Αἰγυπτίους νὰ τῷ καταβάλλωσιν ποσόν τι ὑάλικῶν κατ' ἔτος. Ἐπὶ Αὐγούστου μετεφέρθησαν Αἰγυπτίους ἐργάται εἰς Ρώμην ὅπου ἡ βιομηχανία αὕτη ἔκαμε προόδους γιγαντιαίας. Εἰς

τοιούτον τέλειον βαθμὸν ἐχρωμάτιζον τὰς ὑάλους, ὥστε ἀγγεῖον εὐρεθῆν πρὸ καιροῦ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ρώμης ἐξελήφθη ὡς λίθινον! Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίσης ἐγνώριζον τὴν ἐμβεβαπτισμένην ὑάλον, τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶνε πάλιν ἡ ἐφεύρεσις. Διὰ τῆς ἐμβαπτίσεως θερμῆς καὶ ἐρυθρᾶς ἀκόμη τῆς ὑάλου ἐντός ὑποθέρου ὕδατος τόσον σκληρύνεται αὕτη ὥστε καὶ πίπτουσα χαμαὶ δὲν θραύεται! Καὶ ὅμως ὁ πτωχὸς ἐργάτης ὅστις ἀνεκάλυψε τὴν ἰδιότητα ταύτην ἀπηγορεύθη διότι ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἐνόμισεν ὅτι οἱ χρυσοχόοι θὰ κατεστρέφοντο δι' αὐτῆς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ὑάλος ἀπέπτα τόσον ἀντοχὴν καὶ ἐλαστικότητα ὅποιαν ὁ ἀργυρὸς καὶ ὁ χρυσοῦς.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὸ Βυζάντιον δὲν εἶχεν ἀντίπαλον, ἀφ' ὅτου ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἰσήγαγε τὴν κατεργασίαν τῆς ὑάλου. Κατόπιν ἦλθεν ἡ σειρά τῆς ἀκμῆς τῆς Βενετίας ὅπου ἐφευρέθη τὸ κάτοπτρον. Καὶ ἐκόσμιζον φοβερὰ τὰ πρῶτα κάτοπτρα. Τὸ κάτοπτρον τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων ἤξιζεν 150,000 δραχμῶν. Ἔως τότε ἀντὶ ὑάλινων κατόπτρων μετεχειρίζοντο κάτοπτρα ἐκ λείου χαλκοῦ.

Ἡ Βοημία κατόπιν τὸν 15ον αἰῶνα, διεκρίθη εἰς τὴν ὑαλοποιίαν διὰ τοῦ Νικόλου, τοῦ εἰσαγαγόντος αὐτὴν ἐκεῖ καὶ ἰδρύσαντος τὸ πρῶτον ὑαλοουργεῖον. Βραδύτερον εἰσήχθη ἡ βιομηχανία τῆς ὑάλου ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνεκαλύφθη ἡ κατασκευὴ τοῦ κρυστάλλου καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἡ χύσις αὐτοῦ. Κρυστάλλον εἶνε ὑάλος βαρύτερα καὶ λαμπρότερα τῆς συνήθους ἢ ὁποία περιέχει ὀξειδιον τοῦ μολύβδου ἀντὶ ἀσβέστου.

Μετὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἐξέλιξιν θὰ ἴδωμεν πὼς κατασκευάζονται τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα τῆς βιομηχανίας αὐτῆς, τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα δηλαδὴ, αἱ ὑάλου τῶν παραθύρων, αἱ φιάλαι κτλ.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΦΛΚ

ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΤΟΥ ΠΑΡΔΑΛΟΥ

Βόσκει τὸ βουκόλιον, ὃ ἔστι τὸ ποιμνιον τῶν βοῶν, ἢ δὲ Χρυσῆ κἀθεται ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου καὶ βράπτει. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ὕπνος κλείει τὰ βλέφαρά της καὶ ἀποκοιμάται. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀνθῆξῃ τις εἰς τὸν ὕπνον, ὅταν ὁ ἥλιος θερμαίνῃ τὴν γῆν;

Ἀπέθεσε τὸ βράσιμὸν της ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στῆθος της.

Αἶφνης αἰσθάνεται ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τῶν χειρῶν της πρᾶγμα βαρὺ καὶ ὑγρὸν. Διὰ μίας ἐξυπνήσεν ἐντρομος ἀλλὰ παρευθὺς ἐγέλασε, διότι εἶδεν ἐνώπιόν της τὸν Παρδαλὸν ὅστις ἦλθε ζητῶν τὸ πρόγευμά του καὶ ἔλειχε τὰς χεῖράς της.

Ἦτο δὲ ὁ Παρδαλὸς μοσχάριον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀπογαλακτίσῃ ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ το ἔτρεφον διὰ μίγματος πτύρου, ὕδατος καὶ γαλακτος ἕως ὅτου δυνηθῆ νὰ βόσκη μόνον του.

«Ἄ! μὰ σὺ ἔχεις μυαλό, Παρδαλέ μου, εἶπεν ἡ Χρυσῆ καὶ ἐθάψευσε τὴν μεγάλην κεφαλὴν τοῦ μοσχαρίου, σὺ δὲν εἶσαι ζῶον, μόνον ἡ ὁμιλία σου λέει.»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Χρυσῆ ἠγέρθη, ἐπῆρε τὸν κάδον ὅπου ἠτοίμαζε τὸ φαγητὸν τοῦ Παρδαλοῦ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ βυάκιον νὰ λάβῃ τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ διὰ νὰ ζυμῶσῃ τὰ πίτυρα. Μετὰ ταῦτα ἐζήτησε τὸ σακκίον ὅπου εἶχε τὰ πίτυρα ἀλλὰ δὲν το εὗρε πουθενά. Καθ' ὄλον δὲ τὸ διάστημα ὁ Παρδαλὸς τὴν παρηκολούθει μυχόμενος ὡς μωρὸν παιδίον πειναλίον.

«Ἄ! μ' ἐσκότησε ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια! εἶπεν ἡ Χρυσῆ μετὰ πολλῆς ὀργῆς, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι εἶχε λησμονήσῃ τὰ πίτυρα εἰς τὸ βουστάσιον. Φώναζε ὅσον θέλεις, δὲν ἔχει πίτερα ἂν θέλῃς ἀπὸ τὸ φωμί μου, δὲν ἔχω νὰ σου δώσω ἄλλο τίποτε.»

«Ὅχι, ὁ Παρδαλὸς δὲν ἤθελεν ἄρτον καὶ ἐστῆναζε τόσον λυπηρὰ, ὥστε ἡ Χρυσῆ τὸν ἐλυπήθη.

«Ἄχ! τί νὰ κάμω, ἔλεγε, νὰ πάω ἔς τὸ σπίτι νὰ πάρω τὰ πίτερα θὰ με ἰδῆ ἡ μάνα μου καὶ θὰ με μαλλώσῃ πῶς νὰ ἔχεάσω νὰ τὰ πάρω ἀλλὰ πάλι νὰ ἀφήσω τὸν κακόμοιρον τὸν Παρδαλὸν νὰ πεινᾷ, δέν με βαστά ἡ καρδιά μου!

«Ἄ! κυρὰ Μαριώ, ἐκραξε πρὸς ποιμενίδα ἠλικιωμένην ἣτις ἐκάθητο ἐκεῖ που πλησίον.

Μιὰ στιγμή θὰ πάω μέσα, τὸ νοῦ σου ἔς τῆς ἀγελάδες μου, νὰ ἔχῃς καλὴ ψυχὴ».

Καὶ ἀπῆλθε κρατοῦσα διὰ τῆς μίας χειρὸς τὸν κάδον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας τὸ σχοινίον τοῦ Παρδαλοῦ. Ἡ ὁδὸς ἦτο μακρὰ, ἀλλ' ἔγινε μακροτέρα, ἐνεκα τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Παρδαλοῦ, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν Χρυσῆν· τί νὰ κάμῃ καὶ αὐτὴ; ἠναγκάζετο νὰ ἔλκῃ δυνατὰ τὸ σχοινίον καὶ νὰ σύρῃ διὰ τῆς βίας τὸ ἀνόητον μοσχάριον, ὅπερ ἐστηρίζετο καὶ ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν του καὶ ἐκαμπτε τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ μὴ παρασυρθῇ.

«Κρίμα που σ' ἐπαινέσα καὶ ἐγὼ πῶς ἔχεις μυαλό! Παρδαλέ παλαυέ! βῆδι σωστό!» ἔλεγε ἡ δυστυχῆς Χρυσῆ κατάκοπος καὶ ἔσυρε τὸ σχοινίον.

Κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ εἶχεν ἀνεμόμυλον ὁ πατὴρ τῆς Χρυσῆς.

«Ἄχ! καὶ νὰ ἦτο κανεὶς εἰς τὸν μύλον, νὰ μου δώσῃ πίτερα νὰ μὴ με μαλλώσῃ ἡ μάνα...»

Ἐστάθη λοιπὸν καὶ ἀνεφώνησε δι' ὄλης τῆς δυνάμεώς της

«Ἐ! εἶνε κανεὶς αὐτοῦ ἔς τὸ μύλο!

—Ναί, ἀπεκρίθη ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ της, ὅστις εὐτυχῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦλθε νὰ ἀλέσῃ, διότι ἐπνεεν ἀνεμος. Καὶ ποῦ πᾶς με τὸν Παρδαλόν;»

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῶσι μακρόθεν, ἡ Χρυσῆ ἔσπευσεν εἰς τὸν μύλον, καὶ ἐν ᾧ παρεσκευάζε τὸ φαγητὸν τοῦ Παρδαλοῦ ἐδιηγῆθη εἰς τὸν ἀδελφόν της τί συνέβη. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ὁ Παρδαλὸς ἐτρωγεν ἀπλήστως καὶ μετὰ θορύβου τὸ πρόγευμά του.

«Κύτταξί τον πῶς βιάζεται; ὡς τάντια εἶνε χωμένος ἔς τὸν κάδο, τὸ βῆδι! δέν το ἀγαπῶ πιά. Δέν ἔξερεις τί ἐτράβηξα ὡς νὰ το φέρω ὡς ἐδῶ σέρνοντας. Ποῦ νὰ καταλάβῃ, τὸ βῆδι, πῶς τον ἔφερα ἐδῶ νὰ φαῖ. Τώρα νὰ μου δώσῃς πίτερα νὰ τὰ ἔχω γιὰ τὸ ἀπόγευμα, καὶ νὰ τραβῆξω πίσω»

—Ὅχι, εἶπεν ὁ ἀδελφός της· ἐγὼ ἤθελα νὰ ἔλθω νὰ μείνω καὶ σὺ νὰ γυρίσῃς ἔς τὸ σπίτι ποῦ σε θέλει ἡ μάνα γιὰ νὰ σε στείλῃ ἔς τὸ χωριὸ γιὰ ἓνα θέλημα.

—Τί; μ' αὐτὴ τῆ ζέστη; ἀνεφώνησεν ἡ Χρυσῆ ἀγανακτήσασα. Ἄμ' θὰ ἀρρωστήσω μ' αὐτὸν τὸν ἥλιο νὰ τρέχω ἔς τὸ δρόμο καταμεσήμερα. Δέν πάω, ἄς στείλῃ ἡ μάνα ἄλλον, ὅποιον θέλῃ!

—Χὰ χὰ χὰ! ἀνεφώνησεν ὁ Χρῖστος...

—Τί γελᾷς ἔτσι; εἶπεν ἡ Χρυσῆ νομίσασα ὅτι ὁ ἀδελφός γελᾷ διὰ νὰ τὴν περιπαίξῃ.

—Γελῶ βέβαια τῶρα δὲ ἐβρίζεις τὸν Παρδαλὸ καὶ τὸν ἔλεγες παλαυέ γιὰ τὴν ἐτραβοῦσε τὸ σχοινί καὶ δέν ἤθελε νὰ πάῃ μ' ἑν ᾧ σὺ τον ἔσπρνες γιὰ τὸ καλὸ του.

—Καὶ με κανεὶς σάν τον Παρδαλὸ ἐμένα; εἶπεν ἡ Χρυσῆ καὶ αἱ παρειαὶ της ἐγιναν κόκκιναι ὑπὸ ὀργῆς.

—Ἄμ' σὺ το θέλεις, ἀδελφοῦλα μου. Ἐγὼ ἔς τὸ λέω γιὰ τὸ καλὸ σου. Ἡ μάνα θὰ σε στείλῃ νὰ πᾶς τὴν ἀγελάδα που ἐπούλησε ὁ πατέρας, νὰ τὴν παραδώσῃς ἔς τὸ χωριὸ ἔς τὸν ἀγοραστή. Καὶ εἶπεν ὁ ἀγοραστής, πῶς θὰ

δώσῃ δέκα δραχμοῦλες ἔς ὅποιον τοῦ τὴν πάῃ. Ἄν φοβῆσαι τὴ ζέστη καὶ τὸν κόπο πηγαίνω ἐγὼ, τί θὰ χάσω; Μονάχα θὰ παχύνῃ ὁ κουμπαράς μου.»

Ἡ Χρυσῆ ἀπέμεινε ἀναυδὸς:

«Ἀλήθεια! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἀλήθεια σάν τον Παρδαλὸ κόντεφα νὰ γίνω καὶ ἐγὼ. Μὰ ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ἐκεῖνος εἶνε ζῶον καὶ εἶνε συχωρεμένος νὰ μὴ ξέρῃ τί του γίνεται, ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἀσυχωρητὴ καὶ ἀδικά τον ἐβρίζα τόσην ὥρα.»

Ἐπειτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀδελφόν της εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

«Χρῖστό μου, σ' εὐχαριστῶ ποῦ μοῦδειξες τὸν ἴσιο δρόμο, πῶς δέν πρέπει νὰ λῆθ κανεὶς «ἄχι» ἔς ὅτι καὶ ἂν του εἰποῦν οἱ γονεῖς του. Καὶ ἂν καμμιά φορὰ καταλάβῃς ὅτι δέν θέλω νὰ κάμω τὸ θέλημα τοῦ πατέρα ἢ τῆς μάνας, νὰ μου θυμίζῃς τὸ σχοινί τοῦ Παρδαλοῦ.

ΠΑΝΟΣ

ΚΟΤΤΑ ΜΟΥ, ΚΟΤΤΟΥΛΑ ΜΟΥ

Κόττα μου, κοττούλα μου, ποῦ με τὸ κακάρισμά σου προσκαλεῖς νάρθουν σιμά σου τὰ κοττοπουλάκια σου, τὰ μικρὰ παιδάκια σου—κόττα μου, κοττούλα μου.

Κόττα μου, κοττούλα μου, ποῦ πρῶι μόλις ἔξυπνήσῃς τρέχεις πρῶτα νὰ γεννήσῃς ἔς τὸ κοττέτσι ἐν' αὐγὸ νὰ τὸ φᾶῃ ἡ μαμμά κ' ἐγὼ—κόττα μου, κοττούλα μου.

Κόττα μου, κοττούλα μου ποῦ μονάχῃ δέν φοβᾷσαι καὶ νωρίς-νωρίς κοιμάσαι, τ' αὐγουλάκια σου μαζεύω, σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω, κόττα μου, κοττούλα μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Δι λύσεις θά δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 15ης Ἰουλίου]

164. Συλλαβόγριφος.

Ἀπὸ θεῶν ὑπέρτατον τῶν παραρχαίων χρόνων, λαμπρῶς ἐπικρατήμενον τῶν Ὀλυμπίων θρόνων, εἰς ἔξων ταπεινότητων εὐδύς με μεταβάλλεις, ἂν κεφαλῆν καὶ τράχηλον ὁμοῦ συνυποβάλλεις.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Σιδήρου Πύργου.

165. Αεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα τὸ δευτέρον γυρίζει, τὸ δλον βασιλεία ἀρχαίων ἀκαρτίζει.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀργήθλου Μινελῶου.

166. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις. Ποία πόλις; Σ τὰς πολλὰς μὴ με ζητήσῃς Μ' ἔχεις εἰς τὴν κεφαλῆν σου, ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Μεγάλου Νουπλήτου τοῦ Βουκαράγου.

167. Ἐνύγημα.

Τὸ οὐδέτερον μου σὲ στολίζει Τὸ ἀρσενικόν μου σὲ βασιανίζει.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Κάλχαντος.

168. Κυθόβαλεξον.

Τὸ πρῶτον μου εὐρίσκεται εἰς πᾶσαν ἄνοριαν, τὸ δευτέρον μου ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀρχαίαν Τροίαν, τὸ τρίτον εἶνε ὄνομα ἀνδρῶν πολυμικῶν, τὸ τέταρτόν μου ὄνομα γνωστὸν Ἑβραϊκόν.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Προφήτου Ἀμααίου.

169. Τρίγωνον.

Εἰς τὰ σχολεῖα ἀπαντᾷς τὸ πρῶτόν μου. Μὴ τρέχῃς. Θά ἔχῃς δύο πράγματα τὸ δεύτερον ἂν ἔχῃς. Εἰς τὴν Ροδόπην ζήτησον τὸ τρίτον μου με προσοχήν, τὸ τέταρτον ἢ Ἀθῆναι ἔχει καὶ τέλος καὶ ἀρχήν.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Ν. Π. Μαρτίλλου.

170. Ἀεθῆ.

Οἱ σταυροὶ νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ γρημμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται καθέτως καὶ ὀριζοντίως ὀνόματα προσφιλῆ καὶ σεβαστὰ, πλαγίως δὲ ἄγριος θάμνος καὶ ἀνωχυρία.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Τρομεροῦ Ἀετοῦ.

171—176. Μεταμορφώσεις.

- A') Ἡ οἰκία δι' ἑξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἀσία.
B') Ὁ ἥλιος δι' ἑκτώ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Σόριφος.
Γ) Ἡ ρῆσος δι' ὀκτώ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ κράτος.
Δ') Τὸ χῶμα δι' ἑπτά μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ μνημα.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντινοῦ.

177—182. Συμφωνόγριφος.

Διὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων σχηματίσον ἑξ λέξεις, ἂν ἐκάστη νὰ περιέχῃ τρεῖς σύμφωνα. Ἡ τότες τῶν φωνηέντων δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὐρεθόμεναι λέξεις θά σημαίνωσι :

- 1) Βασιλισσών· 2) Καρπόν· 3) Πτηνόν. 4) Προλὸν ἀποικιακόν. 5) Μέτρον χωρητικότητος τῶν ἡμετέρων προγόνων. 6) Ὀνομα θυγατρὸς τυφλοῦ μάντιος.
α') ΑΗΙΟ. β') ΑΟΥ. γ') ΗΟΩ. δ') ΟΥΙΟ. ε') ΥΟΗ. ς') ΔΟ.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀντισερβίλου.

183. Ἀπροσεχίς.

Τὰ τρία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγίστου ποιητοῦ τῆς Ἑλλάδος.

- 1. Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 2. Στρατηγὸς Ρωμαῖος. 3. Ὀρος Εὐρωπαϊκόν. 4. Πόλις Ἑλληνικὴ ἱαματικὴ. 5. Χώρα Ἀσίας. 6. Ἀρχαῖος Ἦρωσ. 7. Ἀρχαῖος θεός. 8. Στρατηγὸς Λακεδαιμονίων.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Πλουτέργου τοῦ Χαϊρινοῦ.

184. Ἀπροσεχίς.

Τὸ πρῶτον εἶνε πόλις ἀρχαία τῆς Ἑλλάδος· τὸ δευτέρον μου ἦρος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τὸ τρίτον μνημα ἦτο ὁ τελευτώδης Πάδος· τὸ τέταρτόν μου σώζει τὰς ναῖς ἐκ τοῦ ἀνέμου· εἰς τὴν πυρὰν τὸ πέμπτον ἐρρίφθη πλὴν ἐσώθη· τὸ ἕκτον βρέχει κύμα Ἴονικου πελάγους· τὸ ἑβδομον, ἔς τὴν Ἀἴμον ἐρρίφθη καὶ ἐχολώθη· τοῦ δὲ ὀγδοῦ τὰ βουνὰ χερσαίονται παντοτεινὰ με πάγους.

Τὸ σύνολον θά εὖρησι εἰς τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς, θεῶν, ἀνδρῶν, ἤρωων ἐτόχους ὀρηγτάς.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀετοῦ τοῦ Χιονοκακοῦ Ὀρίων.

185. Μεσοσεχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄνομα ζῴου τετραπόδου.

- 1) Πόλις Ἑλληνικὴ, 2) Νῆσος, 3) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, 4) Δεινὴ νόσος, 5) Ὀμηρικὸν ἦρος εὐλάτος, 6) Δολοφόνος ἐνδόξου Ρωμαίου.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Χιονοκακοῦ Αἴμου.

186. Λογοπαύγιον.

Τίς εἶνε ἡ πόλις ἣτις σύγκεται ἐκ μιᾶς συλλαβῆς γραφομένης με ἄλλ;

Ἐστὴν δὲ τοῦ Πόργου τοῦ Ήστρητου.

187. Ἑλληποσύμφωνον.

ε-ω-ω-ε-ου-ω-ε-ω-α-αυ-αι.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Μάντιος Βεργαντίου.

188. Γρίφος.

σχε κ' εἰς δέω
εὐς υλῆ * εἰς υλῆ σὺς νὰός...

Ἐστὴν δὲ τοῦ Π. Ἰακοβάτου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 16 Φεβρουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

- 41. Ἄετός, ἔτος. — 42. Χωλός, χορός. — 43. Ἄετός, ἔτος. — 44. Πάτμος, Λάτμος. —

— 47. Ρ

Table with 2 columns of Greek letters and combinations: Α Δ Φ Α, Δ Ε Ω Σ, Φ Ω Ν Η, Α Σ Η Ρ, Κ Ρ Η Τ Η, Ρ Ω Μ Η, Η Μ Ι, Τ Η, Η, Κ Ω Σ, Κ Ω Μ Ο Σ, Ρ Ω Μ Υ Λ Ο Σ, Σ Ο Λ Ω Ν, Σ Ο Σ, Σ

- 48. Δῶρον Θεοῦ πολύτιμον εἶν' ἡ πιστὴ φιλία· εἰς τοὺς κακοὺς δὲν δίδεται τοιαύτη εὐτυχία.
— 49-53. Τῆ προσθήκῃ τοῦ γράμματος ε σχηματίζονται αἱ λέξεις : Ροῖκος, Αἶνος, Μαρία, δίκαιος. — 54-55. Α' Πήλασος. — Β') Ὀρίων.
— 56. Δ

Table with 2 columns of Greek letters and combinations: Ι Σ, Α Η Ρ, Π Α Ρ Α, Λ Α Μ Ι Α, Α Ρ Α Ρ Α Τ, Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α, Ι Ε Ρ Ε Μ Ι Α Σ, Σ Α Ρ Ω Ν Ι Κ Ο Σ, — 57. Α υ δ ι Α, Ι ν δ ι Α, Μ Η Τ Η Ρ, Ο δ ε υ Ω, Σ δ λ ω Ν

- 58-66. 1) Αευκόν. 2) Πυρναῖα. 3) Ἀπέννινα. 4) Οὐράλια. 5) Καύκασος. 6) Ροδόπη. 7) Βήσσουλον. 8) Πίνδος. 9) Αἴμος. — 67. ΑΙΓΥΠΤΟΣ (1. Ἄετός. 2. Ἴον. 3. Γάμος. 4. Ὑδρα. 5. Ποσειδῶν. 6. Τυρός. 7) Ὀλυμπός. 8. Σκόπος).